

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 10Co/15/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119366404
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 03. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marek Kohút
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2023:6119366404.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mareka Kohúta a sudcov JUDr. Jozefa Angeloviča a JUDr. Jany Jančíkovej, v právnej veci žalobcu: A. B. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. XXX/XX, XXX XX E., právne zastúpený: MAJCHRÁK & MAJCHRÁK, advokáti, s.r.o., so sídlom 023 05 Nová Bystrica 850, IČO: 36 416 525, proti žalovanej: CHARVÁT STROJÁRNE a.s., so sídlom Duklianska 21, 085 01 Bardejov, IČO: 36 387 576, právne zastúpenej: HAVEL & PARTNERS s.r.o., advokátska kancelária, so sídlom Žižkova 7803/9, 811 02 Bratislava – mestská časť Staré mesto, IČO: 36 856 584, o zaplatenie 1.488 483,32 eur s príslušenstvom, o odvolaniach žalobcu aj žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bardejov, č.k. 9C/2/2020-391 zo dňa 02.06.2021, takto jednohlasne

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok vo výroku I. o zamietnutí žaloby.

Ruší rozsudok vo výroku II. o náhrade trov konania a v rozsahu zrušenia vracia vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom prvou výrokovou časťou Okresný súd Bardejov (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) žalobu zamietol a druhou výrokovou časťou žiadnej zo strán nepriznal právo na náhradu trov konania.

V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že žalobou doručenou 06.09.2019 pôvodne Okresnému súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd 1“) sa žalobca domáhal voči žalovanej, uloženia jej povinnosti platobným rozkazom, zaplatiť mu sumu 1.488.483,32 eur s 9 % úrokom z omeškania ročne z tejto sumy, počnúc od 01.01.2019 do zaplatenia a náhrady trov konania.

Žalobca svoju žalobu odôvodnil tým, že žalobca, rovnako ako aj obchodná spoločnosť DIVIDEND a. s., so sídlom F. G. XXX/A, XXX XX E. (ďalej len DIVIDEND a.s.), boli akcionármi obchodnej spoločnosti SB INMART a. s., so sídlom H. XX, XXX XX E. (ďalej len „právna predchodkyňa žalovanej“), ktorá v roku 2012 rozhodla, že svoj zisk za obdobie rokov 2010 - 2011 rozdelí medzi akcionárov, a to výplatom im dividend, ako ich podielov na tomto zisku, pomerne podľa menovitej hodnoty akcií jednotlivých akcionárov, v ktorom dôsledku tak vznikol medzi akcionármi na jednej strane a právnou predchodkyňou žalovanej na strane druhej obchodný záväzkovo-právny vzťah, na základe ktorého vznikla právnej predchodkyňi žalovanej povinnosť vyplatiť žalobcovi ako akcionárovi dividendy v sume cit. „689.286,65 eur“ a akcionárovi DIVIDEND a.s. vyplatiť dividendy v sume 703.335,35 eur, ktoré záväzky právnej predchodkyne žalovanej voči označeným akcionárom boli evidované aj v účtovnom doklade právnej predchodkyne žalovanej z 31.05.2012. Neskôr 01.06.2012 sa akcionári (žalobca a

DIVIDEND a.s.) dohodli s právnou predchodkyňou žalovanej na zmene obsahu ich záväzkovo-právnych vzťahov a to tak, že finančné čiastky, ktoré mala právna predchodkyňa žalovanej vyplatiť akcionárom ako dividendy, akcionári v ich plnej výške ponechajú naďalej v dispozičnej sfére právnej predchodkyne žalovanej, a to v právnom režime ako pôžičku, ktorú sa im (rozumej akcionárom: žalobca a DIVIDEND a.s.) právna predchodkyňa žalovanej zaviazala v zmysle zmluvy o pôžičke č. XX/XXXX z 01.06.2012 (uzavretej medzi žalobcom a právnou predchodkyňou žalovanej), ako aj z zmysle zmluvy o pôžičke č. XX/XXXX z 01.06.2012 (uzavretej medzi DIVIDEND a s., a právnou predchodkyňou žalovanej), vrátiť a to spolu s (v čl. II., bode 3.2. označených zmluvách o pôžičke) dojednaným 2,5 % cit. „mesačným“ úrokom, počítaným počnúc od 01.06.2012, a to všetko najneskôr do 31.12.2013. V uvedenej súvislosti žalobca v žalobe uviedol cit. „S ohľadom na uvedené tak nepochybne medzi mnou, spoločnosťou DIVIDEND, a.s., teda ako akcionármi na jednej strane a spoločnosťou SB INMART, a.s. na druhej strane, vznikol platný záväzok v zmysle noriem ObZ, ktorý bol dohodou týchto strán zmenený tak (zmene obsahu záväzku), že došlo k zmene právneho základu plnenia spoločnosti dlžníka, a to z titulu povinnosti vyplatiť splatné dividendy na povinnosť vrátiť finančný dlh z poskytnutých pôžičiek veriteľom, za poskytnutie ktorých sa považovala už samotná možnosť reálneho disponovania dlžníka - žalovanou, s týmito finančnými prostriedkami určenými na vyplatenie dividend spoločnosťou akcionárom - veriteľom, avšak len z iného právneho titulu. Takáto vôľa zmeniť záväzok strán bola jasná, určitá a zrozumiteľná, teda nepochybná.“ Dňa 06.06.2012 bola medzi SB INMART a.s. (ako dlžníkom) na jednej strane a právnou predchodkyňou žalovanej (SBAJ INMART a.s.) na strane druhej so súhlasom žalobcu (ako veriteľa), uzavretá Dohoda o prevzatí dlhu č. XX/XXXX podľa § 531 ods. 1 Občianskeho zákonníka, na základe ktorej právna predchodkyňa žalovanej SBAJ INMART a.s. vstúpila do právneho postavenia SB INMART a.s. ako dlžníka, povinného vrátiť žalobcovi ním poskytnutú pôžičku v sume cit. „689.286,65 eur“ s príslušenstvom titulom zmluvy o pôžičke č. XX/XXXX z 01.06.2012. Obdobne tak bola medzi SB INMART a.s. (ako dlžníkom) na jednej strane a právnou predchodkyňou žalovanej (SBAJ INMART a.s.) na strane druhej so súhlasom DIVIDEND a.s. (ako veriteľa), uzavretá Dohoda o prevzatí dlhu č. XX/XXXX, na základe ktorej právna predchodkyňa žalovanej SBAJ INMART a.s. vstúpila do právneho postavenia SB INMART a.s. ako dlžníka, povinného vrátiť DIVIDEND a.s. ňou poskytnutú pôžičku v sume cit. „733.783,98 eur“ (v úvode žaloby bola uvádzaná suma 703.335,35 eur, pozn. súdu) s príslušenstvom titulom zmluvy o pôžičke č. XX/XXXX z 01.06.2012. Následne dodatkami uzavretými k zmluvám o pôžičke č. XX/XXXX a č. XX/XXXX z 01.06.2012 bola splatnosť záväzku vrátiť veriteľom (žalobca a DIVIDEND a.s.) nimi poskytnuté pôžičky s prísl., posúvaná resp. predlžovaná, a to dodatkom č. 1 do 31.12.2014; dodatkom č. 2 do 31.12.2015, dodatkom č. 3 do 31.12.2016 a v znení posledného dodatku č. 4 k označeným zmluvám o pôžičke, najneskôr do 31.12.2018. Dňa 06.05.2019 došlo medzi žalobcom na jednej strane a DIVIDEND a.s. na strane druhej, k uzavretiu Zmluvy o postúpení pohľadávky, ktorou DIVIDEND a.s. ako postupca postúpila svoju pohľadávku voči žalovanej na vrátenie jej pôžičky s prísl. zo zmluvy o pôžičke č. XX/XXXX z 01.06.2012 v prospech žalobcu ako postupníka, ktorú skutočnosť DIVIDEND a.s. písomne oznámila žalovanej 06.05.2019 a ktorú skutočnosť žalovaná odobrila svojim podaním z 24.05.2019 označeným ako „Postúpenie pohľadávok – oznámenie.“ Podľa žalobcu, vedomosť žalovanej o jej dlhu, resp. o jej záväzku voči žalobcovi a pôvodne, pred postúpením mu pohľadávky od DIVIDEND a.s., aj voči DIVIDEND a.s., je zrejme jednako z výročných správ žalovanej za roky 2012 a 2013; ako aj z poznámok k účtovnej závierke za rok 2017 a taktiež aj z poznámok k účtovnej závierke za rok 2018; z inventarizácie pohľadávok žalovanej k 31.12.2017, z ktorej je zrejmý záväzok voči DIVIDEND a.s. v sume 703.335,35 eur spolu s dohodnutými úrokmi v sume 78.261,86 eur, t. j. celkovo v sume 781.597,21 eur; ako aj z výsledku auditu vykonaného v roku 2017 u žalovanej audítorom Patria Corporate Finance a.s., pričom výsledok tohto auditu bol potvrdený písomnosťou žalovanej označenou ako cit. „Ocenění 100 % podílu ve skupině společností Inmart Gorup z mája 2017. V tejto listine sa jednoznačne konštatuje, že spoločnosť žalovanej eviduje tieto záväzky vo svojom účtovníctve.“ Podľa žalobcu o ním uvádzaných skutočnostiach majú svedčať aj v účtovníctve žalovanej evidované zrážkové platby realizované žalovanou na cit. „...preddavky na poistné a na daň z príjmov ...“ žalobcovi, ktoré žalovaná platila cit. „... v súvislosti s realizovanými platbami na úroky mne, žalobcovi, ako veriteľovi...“ Napriek uvedeným skutočnostiam, ktoré majú podľa žalobcu svedčať o existencii žalovaných pohľadávok, žalovaná po ich splatnosti v liste z 10.01.2019 adresovanom žalobcovi, existenciu týchto svojich záväzkov voči žalobcovi poprela s poukazom na ich nereálnosť, keďže v minulosti cit. „... nemalo dôjsť k reálnemu odovzdaniu sumy požičaných finančných prostriedkov ako predmetu pôžičky.“ Okrem toho listom z 01.02.2019 žalovaná reagovala na požiadavku žalobcu o vyplatenie mu pôžičky s prísl., v ktorom žalovaná uviedla, že neuznáva pohľadávku žalobcu zo Zmluvy o prevzatí dlhu z pôžičky č. XX/XXXX a vo vzťahu k, z tejto pôžičky už žalobcovi vyplateným úrokom v sume 68.927,04 eur, už žalovaná u túto sumu ponížila svoju povinnosť vrátiť žalobcovi dlh

z inej pôžičky č. XXX/XXXX, ktorá nie je predmetom tohto sporu. Následne po uvedených reakciách žalovanej, sa žalobca spolu s DIVIDEND a.s., t. j. ešte v čase pred postúpením žalobcovi pohľadávky od DIVIDEND a.s., prostredníctvom svojho právneho zástupcu domáhali od žalovanej opäť svojich pohľadávok, pričom žalovaná v tej súvislosti vyplatila žalobcovi do tej doby zadržávanú sumu 68.927,04 eur z inej pôžičky č. XXX/XXXX (nie je predmetom sporu), o ktorej v liste z 01.02.2019 tvrdila, že ju nevyplatí a že si na jej splatenie započítala žalobcovi už neprávom vyplatené úroky z pôžičky, záväzok z ktorej žalovaná prevzala zmluvou č. XX/XXXX a ktorú pôžičku považuje za spornú. Spornosť žalovaných pohľadávok sa nepodarilo stranám urovnať ani po ich osobnom stretnutí a po uplynutí primeranej lehoty na usporiadanie ich vzájomných vzťahov s tým, že žalovaná emailom 25.03.2019 oznámila žalobcovi, že rozhodnutie v tejto veci ponecháva súdu. Záverom žalobca podotkol, že v súlade s § 323 ods. 1 a 2 Obchodného zákonníka (ďalej len „ObZ“) v spojení s § 407 ods. 2 ObZ, podľa ktorého „Platenie úrokov sa považuje za uznanie záväzku ohľadne sumy, z ktorej sa úroky platia“, žalovaná v konečnom dôsledku tým, že žalobcovi už vyplatila úroky z pôžičky č. XX/XXXX, ktorú prevzala zmluvou č. XX/XXXX, istinu pôžičky ktorej však žalovaná spochybňuje, tak žalovaná v podstate tým túto pôžičku uznala čo do dôvodu aj výšky, keďže už vyplatila z nej plynúce úroky. Obdobne podľa žalobcu, žalovaná v minulosti už čiastkovými platbami 30.05.2014, 23.09.2015 a 28.12.2016 splatila čiastočne aj úroky z pôžičky poskytnutej jej od DIVIDEND a.s., ktorá bola žalobcovi postúpená a ktoré platby si žalovaná taktiež započítala pri existencii vzájomných pohľadávok. Podľa žalobcu tým že žalovaná už v minulosti splatila buď celkom alebo čiastočne úroky z istiny, ktorú teraz spochybňuje, tým v konečnom dôsledku žalovaná vlastne uznala aj istinu ku ktorej sa tieto úroky viažu, pričom podotkol, že v čase splácania týchto úrokov pôsobiaci predseda predstavenstva žalovanej má taktiež právnické vzdelanie. V tejto spojitosti žalobca z žalobe uviedol cit. «Jednoznačne a v súlade s § 323 ObZ tak uznala svoj dlh na istine, pretože akceptovala minulé vyplatenie tejto sumy ako splátky úrokov s ňou súvisiace podľa zmluvy o pôžičke č. XX/XXXX (súvisiacej s prevzatím dlhu č. XX/XXXX). Žalovaná ďalej, ako je to zrejmé z príloh žaloby, ktorou je špecifikovaný nárok na zaplatenie dohodnutých - zmluvných úrokov z poskytnutej pôžičky spol. DIVIDEND, a.s., uznala úhradu ich časti formou ich čiastočného zápočtu pri existencii vzájomných pohľadávok, napr. dňa 30.05.2014, 23.09.2015, 28.12.2016. (...) Podľa judikatúry i právnej doktríny: „Zmysel uznania záväzku spočíva teda v tom, že uznanie záväzku zakladá právnu domnienku existencie záväzku v čase uznania“ (...) S ohľadom na uvedené je preukázané a potvrdené, že žalovaná uznala platením zmluvne dohodnutých úrokov i pohľadávku na istine, ku ktorej sa vzťahujú. Keďže uhradila úroky tak voči mojej pohľadávke, ako aj voči pohľadávke DIVIDEND, a.s. (ktorá mi bola postúpená), uznala celý dlh - žalovanú sumu.» Žalobca tak uzavrel, že uznaním dlhu žalovanou, on ako veriteľ stráca povinnosť preukazovať existenciu dôvodu a výšky žalovanej pohľadávky, ktorá je podľa neho aj tak dostatočne preukázaná, pričom žalobca špecifikoval zloženie žalovanej sumy tak, že táto pozostáva z istiny pôžičky zo zmluvy o pôžičke č. XX/XXXX (poskytnutá od žalobcu) žalovanou prevzatou zmluvou č. XX/XXXX vo výške 689.268,65 eur (na inom mieste v žalobe je uvedená iná suma cit. „689.286,65 eur“, pozn. súdu) + z úrokov z tejto istiny v sume 0,- eur, keďže tieto boli už žalovanou vyplatené + z istiny pôžičky zo zmluvy o pôžičke č. XX/XXXX (poskytnutá od DIVIDEND a.s.) žalovanou prevzatou zmluvou č. XX/XXXX vo výške 703.335,35 eur + z úrokov z tejto istiny v sume 95.879,32 eur, t. j. spolu žalovaných 1.488.483,32 eur (689.268,65 + 0 + 703.335,35 + 95.879,32), z ktorej žalovanej sumy si žalobca titulom omeškania žalovanej so zaplatením mu tejto sumy, ktorá bola splatnou k 31.12.2018, uplatnil dňom nasledujúcim po dni jej splatnosti, t. j. počnúc od 01.01.2019 aj 9 % úrok z omeškania.

Okresný súd 1 v upomínacom konaní vydal 22.10.2019 platobný rozkaz č. k. 8 Up 1086/2019 (ďalej len „platobný rozkaz“), ktorým vyhovel nároku žalobcu v jeho nespornej časti a žalovanú zaviazal k zaplateniu istiny 1.488.483,32 eur s 8 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 1.488.483,32 eur od 01.01.2019 do zaplatenia a priznal mu nárok na úhradu trov konania (platobný rozkaz bol žalovanej doručený 23.10.2019), proti ktorému žalovaná podaním zo 07.11.2019, podala odôvodnený odpor, v ktorom dôsledku, v súlade s § 11 ods. 1 zákona č. 307/2016 Z. z. o upomínacom konaní (ďalej len „zákon o upomínacom konaní“), došlo zo zákona k zrušeniu vydaného platobného rozkazu.

Žalovaná ňou podaný odpor odôvodnila tým, že nárok žalobcu ako celok neuznáva a tento popiera, a to (i) jednako z dôvodu, že valné zhromaždenie SB INMART a.s. nikdy platne nerozhodlo o výpláte akcionárom dividend za roky 2010 a 2011 a navyše v tomto období SB INMART a.s. ani nebola oprávnenou vyplatiť dividendy pre kogentný zákaz v § 178 a § 179 ObZ; (ii) jednako z dôvodu, že zmluvy o pôžičkách č. XX/XXXX a č. XX/XXXX z 01.06.2012 sú nezrozumiteľné, neurčité, neplatné a to aj pre

ich rozpor s daňovými predpismi a (iii) napokon aj z dôvodu, že zmena práva na vyplatenie dividend na právo na vrátenie pôžičky je neplatná pre obchádzanie zákona. Podľa žalovanej, žalobca okrem tvrdenia, že valné zhromaždenie SB INMART, a.s. malo niekedy v roku 2012 rozhodnúť o rozdelení zisku za roky 2010 a 2011, ohľadne tohto svojho tvrdenia nepredložil žiadne dôkazy, okrem iba akéhosi internetového účtovného dokladu, ktorý navyše obsahuje inú, ako žalobcom v tomto konaní uplatňovanú sumu, takže podľa žalovanej bez preukázania tejto skutočnosti žalobcom, nemôže jeho nárok obstáť. Podľa žalovanej valné zhromaždenie SB INMART, a.s. (ďalej tiež aj len „VZ“) nikdy platne nerozhodlo o rozdelení zisku za roky 2010 a 2011, pretože jej mimoriadne VZ konané 18.05.2011 cit. „... neschválilo návrh predstavenstva na vyrovnanie hospodárskeho výsledku za rok 2010 a uložilo zaúčtovať zisk na účet XXX XXX - Nerozdelený zisk z minulých rokov“ a mimoriadne VZ konané 24.05.2012 rozhodlo tak, že cit. „... schválilo návrh predstavenstva na vyrovnanie hospodárskeho výsledku za rok 2011 s určením zaúčtovania zisku“ s tým, že pojem „vyrovnanie hospodárskeho výsledku“ nie je možné mať za vyplatenie zisku, pretože ObZ vo vzťahu k výplате dividend pojednáva o rozdelení zisku a o podiele na zisku spoločnosti, pričom aj podľa ustálenej judikatúry musia byť uznesenia VZ určité a zrozumiteľné, inak sú neplatné, avšak v rozhodnutí VZ SB INMART, a.s. z 24.05.2012 absentujú akékoľvek konkrétne údaje o výplате podielu na zisku, o rozdelení zisku medzi akcionárov, o pomere tohto rozdelenia medzi jednotlivých akcionárov, ako aj to, o akom zisku a za aké obdobie by malo byť takto rozhodnuté. Žalovaná nemá vedomosť, aby sa konalo ešte aj nejaké iné VZ SB INMART, a.s., ktoré by hoc aj len okrajovo rozhodovalo o vyplatení dividend za roky 2010 a 2011 a ak žalobca takú skutočnosť tvrdí musí ju preukázať. Podľa žalovanej teda nebolo nikdy VZ SB INMART, a.s. rozhodnuté o vyplatení akcionárom dividend (podielov) zo zisku za roky 2010 a 2011 a teda ani žalobcovi ako akcionárovi nemohol tento nárok voči SB INMART, a.s. vzniknúť, ktorý nárok tak ani nemohol reklasifikovať na pôžičku. Okrem toho podľa žalovanej v rozhodnom období uzavretia zmlúv o pôžičkách, SB INMART, a.s. ani nespĺňala podmienky na vyplatenie dividend, pretože v rozpore s § 179 ods. 3 písm. a) ObZ v tomto období SB INMART, a.s. účtovne neznížila svoj zisk o stratu z minulých období a ak by tak aj učinila, tak na rozdelenie by jej ostávalo iba cca 470.000,- eur, avšak ani tieto finančné prostriedky SB INMART, a.s. nemala v tom čase na bankových účtoch k výplате a teda ich nemohla ani rozdeliť, čo má byť zrejme zo súvahy SB INMART, a.s. za roky 2011 a 2012 a z výpisov z jej bankových účtov. V interakcii na uvedené, tak podľa žalovanej ani žalobca a ani DIVIDEND a.s. cit. „... ani teoreticky nemohli mať nárok na výplatu dividendy a teda zároveň nemohli ani tvrdiť, že vo svojej podstate bez splnenia klasického (a formálneho) spôsobu výplaty dividend boli tieto ich vlastníctvom, ktoré ďalej iba prenechali spoločnosti SB INMART ako úročenú pôžičku.“ Preto podľa žalovanej reklasifikácia práva na vyplatenie dividendy na právo na vrátenie pôžičky, by bola neplatnou aj pre obchádzanie zákona a to konkrétne § 178 ods. 1 a § 179 ods. 3 až 5 ObZ, ktoré ustanovenia podmieňujú schválenie výplaty dividend tým, aby sa spoločnosť ich vyplatením nedostala do úpadku, aby hodnota jej vlastného imania neklesla pod hodnotu základného imania spolu s rezervným fondom, pričom podľa žalovanej, tým, žeby sa v prípade vyplatenia dividend SB INMART, a.s. tieto podmienky neskúmali, by to cit. «... predstavovalo obchádzanie zákona a mohlo by viesť k „tunelovaniu“ spoločnosti.» Ďalej podľa žalovanej, neplatnosť zmlúv o pôžičkách č. XX/XXXX a č. XX/XXXX je daná ich neurčitou vo vymedzení predmetu pôžičky, z ktorého nie je zrejme cit. „... aké konkrétne peňažné prostriedky mal žalobca a DIVIDEND v skutočnosti požičať spoločnosti SB INMART...“; ako aj z dôvodu, že tak pred, ako ani po uzavretí týchto zmlúv o pôžičkách ani žalobca a ani DIVIDEND a.s. fakticky SB INMART, a.s. žiadne peniaze neposkytli, čoho dôkazom sú výpisy z bankových účtov SB INMART, a.s. a teda ani nemohli vzniknúť Zmluvy o pôžičkách ako reálne kontrakty, pretože ak by aj predmetom pôžičky mali byť dividendy, tak v čase uzavretia Zmlúv o pôžičkách ani žalobca a ani DIVIDEND, a.s. nemali k nim vlastnícke právo, pretože tieto dividendy nikdy neboli vyplatené a veriteľ nemôže ako pôžičku prenechať dlžníkovi finančné prostriedky ku ktorým nemá vlastnícke právo. Okrem toho v danom prípade nebola naplnená predikcia pôžičky ako reálneho kontraktu, pre platnosť vzniku ktorého sa vyžaduje, aby bol predmet pôžičky (napr. peniaze) reálne veriteľom odovzdaný dlžníkom, čo sa v danom prípade nestalo. Okrem toho dotknuté Zmluvy o pôžičkách sú podľa žalovanej aj v rozpore s daňovými predpismi, pretože zatiaľ čo výplata dividend nemá vplyv na náklady spoločnosti, pretože dochádza iba k súvahovej operácii, tak pôžička neoprávnene znižuje základ dane spoločnosti. Okrem toho žalovaná podotkla, že ona nikdy platne neprevzala údajný dlh SB INMART, a.s. voči žalobcovi a DIVIDEND, a.s., pretože Zmluvy o odplatnom prevzatí dlhu zo 06.06.2012 sú neurčité, keďže podľa ich označenia by sa malo jednať o odplatné prevzatie dlhu, avšak akékoľvek dojednanie o odplate v nich absentuje. Napokon podľa žalovanej neobstojí ani argumentácia žalobcu, že tým, že mu žalovaná vyplatila sumu 68.927,04 eur, ktorá suma má podľa žalobcu zodpovedať úrokom z, v tomto spore žalobcom uplatneného nároku a že tým mala žalovaná uznať aj tento samotný nárok, pretože podľa žalovanej, žalobca nepreukázal, žeby sa malo jednať o úroky z ním uplatneného nároku,

keďže aj podľa označenia uvedenej platby sa malo jednať o doplatenie pôžičky č. XXX/XXXX, čo je úplne iný právny vzťah odlišný od právneho vzťahu, ktorý je predmetom tohto sporu, navyše v minulosti žalovaná uhradila túto sumu žalobcovi v dôsledku jeho protiprávneho nátlaku spočívajúceho v hrozbe podania cit. „... nedôvodného/šikanózneho návrhu na vyhlásenie konkurzu.“, okrem toho žalobca podľa žalovanej nepreukázal úhradu úrokov vo vzťahu k sporným pôžičkám, pretože predložil iba cit. „... akési interné dokumenty spoločnosti DIVIDEND, ich obsah nie je zrejмый, a v žalobe žiadnym spôsobom svoje tvrdenia nešpecifikuje“, na a napokon podľa žalovanej, ani prípadná úhrada úrokov vo vzťahu k Zmluvám o pôžičkách, by nemohla znamenať uznanie dlhu žalovanou, pretože tú až do októbra 2017 riadili a kontrolovali žalobca a DIVIDEND, a.s., ako jediný akcionári žalovanej, pričom I. J., ako jediný akcionár DIVIDEND, a.s. bol spolu so žalobcom aj v predstavenstve žalovanej min. do októbra 2017 a práve cit. „Tieto osoby protiprávne vyvádzali zo spoločnosti žalovaného prostriedky, ktoré im nepatrili (a to práve „rekvalifikáciou“ dividend na pôžičku, bezplatným prevzatím dlhu SB INMART, hradením a účtovaním „úrokov“ a pod.) Hneď ako žalovaného prevzal jeho súčasný akcionár a súčasný manažment, boli uskutočnené opatrenia, aby sa zamedzilo akýmkoľvek podobným platbám zo spoločnosti (žalovaného).“ Žalovaná zhrnula, že keďže v konaní nebolo preukázané, žeby žalobcovi a DIVIDEND, a.s. vznikol platný nárok na vyplatenie dividend, nebolo preukázané ani nimi, právnej predchodkyňi žalovanej zákonné poskytnutie pôžičiek, ako ani uznanie žalovaného dlhu žalovanou, či ňou platné prevzatie tohto dlhu, navrhla žalobu ako nedôvodnú zamietnuť. Okrem toho žalovaná tiež podotkla, že žalobcom si uplatnený nárok na úrok z omeškania aj z údajných zmluvných úrokov, je taktiež v rozpore so zákonom, pričom pre vec je podľa žalovanej irelevantným aj to, že žalované pohľadávky žalovaná evidovala vo svojom účtovníctve, pretože žalovanú až do októbra 2017 manažoval žalobca a DIVIDEND, a.s., avšak po zmene manažmentu v roku 2018 sa tento po oboznámení sa s nárokmi žalobcu a spoločnosti DIVIDEND, a.s., proti týmto nárokom ohradil, tieto neuznal o čom boli tak žalobca ako aj DIVIDEND, a.s. informovaní listom z 01.02.2019.

Aplikujúc ust. § 178 ods. 1, 2, 3, 4, 6, § 179 ods. 3, 4, § 183, § 131 ods. 1, § 181 ods. 1, 2, § 184 ods. 2, § 187 ods. 1 písm. e), § 188 ods. 2, 3, 4, § 323 ods. 1, 2 a § 407 ods. 2, 3 všetko Obchodného zákonníka v spojení s § 657, § 658 ods. 1, § 531 ods. 1, 4, § 524 ods. 1, 2, § 526 ods. 1 a § 529 ods. 1 všetko Občianskeho zákonníka súd prvej inštancie uzavrel, že podanou žalobou sa žalobca domáha voči žalovanej vrátenia mu finančnej čiastky rovnajúcej sa sume pôžičky, ktorú mali žalobca a spoločnosť DIVIDEND, a.s. (ďalej aj len „žalobca a spol.“) prenechať žalovanej, resp. jej právnej predchodkyňi SB INMART a.s. (pôvodný dlžník), od ktorej mala žalovaná záväzok na vrátenie tejto pôžičky žalobcovi a spol. prevziať, pričom podľa žalobcu podmienka reálneho odovzdania predmetu pôžičky (peňazí) pôvodnému dlžníkovi (SB INMART a.s.) bola naplnená nováciou (zmenou) primárneho záväzku pôvodného dlžníka, spočívajúceho v jeho povinnosti vyplatiť žalobcovi a spol. podiel na zisku (dividendu) ako svojim akcionárom, ktorý záväzok sa mal zmeniť na záväzok pôvodného dlžníka vyplatiť žalobcovi a spol. identickú sumu, ako by tomu bolo pri vyplatení dividend, avšak z iného právneho titulu a to z titulu pôžičky.

Vzhľadom na uvedené, tak prvoradou úlohou okresného súdu bolo preskúmať či v danom prípade došlo vôbec k vzniku prvotného obchodnoprávneho záväzkového vzťahu medzi žalobcom a spol. ako akcionármi na jednej strane a obchodnou spoločnosťou SB INMART, a.s. na strane druhej, obsahom ktorého by bol „určitý“ záväzok SB INMART, a.s. vyplatiť žalobcovi a spol. dividendy, ako podiel na zisku. Pretože, až v dôsledku tohto zistenia a ustálenia o existencii a obsahu tohto zmieneneho obchodnoprávneho záväzkového vzťahu, je možné ďalej zvažovať, či vôbec mohlo dôjsť k novácii (zmene) nejakého obchodnoprávneho záväzkového vzťahu na nový občianskoprávny záväzkový vzťah a s akým obsahom. A contrario, ak nedošlo medzi žalobcom a spol. na jednej strane a spoločnosťou SB INMART, a.s. na strane druhej k vzniku obchodnoprávneho záväzkového vzťahu s určitým identifikovateľným obsahom, nemohlo dôjsť ani k jeho zmene na iný záväzkovo právny vzťah, majúceho hoc aj základy v Občianskom práve.

Pokiaľ ide o záväzok SB INMART, a.s. na vyplatenie žalobcovi a spol. dividend, ako podielu na zisku, žalobca vznik tohto záväzku odvodzuje od rozhodnutia Valného zhromaždenia (ďalej len „VZ“) SB INMART, a.s. ohľadom rozdelenia zisku za roky 2010 a 2011 (na margo - dôkazy o rozhodnutiach ktorých však žalobca okresnému súdu nepredložil a zápisnice z rokovaní VZ SB INMART, a.s. boli

predložené žalovanou, pozn.) Pokiaľ ide o rozdelenie zisku za rok 2010 z vykonaného dokazovania vyplýva, že k rokovaniu o tomto bode došlo na zasadnutí VZ SB INMART, a.s. dňa 18.05.2011, pričom VZ hlasovaním počtom hlasov za 200, proti - 0, nehlasovalo - 0, neschválilo návrh predstavenstva na rozdelenie zisku za rok 2010 a rozhodlo o zaúčtovaní tohto zisku na účet XXX XXX, ako cit. „Nerozdelený zisk minulých rokov.“, pričom v zápisnici z toto VZ nie je identifikovateľná suma tohto zisku za rok 2010 a iné prílohy súdu predložené neboli. O rozdelení zisku SB INMART, a.s. za rok 2011 VZ SB INMART, a.s. rokovalo dňa 24.05.2012, pričom hlasovaním počtom hlasov za 198, proti - 0, nehlasovalo - 2 (pre neprítomnosť), VZ schválilo cit. „... návrh na vyrovnanie hospodárskeho výsledku tak, ako bol predložený predstavenstvom.“, pričom ďalšie skutočnosti ohľadne rozdelenia zisku zo zápisnice VZ z 24.05.2012 nevyplývajú s tým, že je v nej iba uvedené, že návrh predstavenstva na vyrovnanie hospodárskeho výsledku za rok 2011 je prílohou č. 5 zápisnice. Zo žalovanou predloženej listiny (žalobca nič v tomto smere nepredložil, pozn.) označenej ako „Návrh na rozdelenie zisku“, na ktorej je tiež uvedené, že bola spracovaná pre účely Výročnej správy SB INMART, a.s. za rok 2011 vyplýva, že hospodársky výsledok (HV) pred zdanením bol 1.004.015,21 eur a zisk na rozdelenie po odpočítaní dane bol 1.003.963,81 eur, ktorá suma bola zaúčtovaná na účet cit. „364 100 - záväzky voči akcionárom (dividendy)“ a na tento účet bol zaúčtovaný aj nerozdelený zisk z roku 2010 v sume 402.706,90 eur, pričom táto listina nie je podpísaná žiadnym členom predstavenstva SB INMART, a.s., takže nie je zrejme či sa jedná o predmetný návrh predstavenstva na rozdelenie zisku za rok 2011, ktorý by mal byť prílohou č. 5 zápisnice VZ z 24.05.2012, avšak žalobca súc si vedomý tohto žalovanou predloženého listinného dôkazu, tento nijak nespochybnil ani nevyvrátil. Uvedený hospodársky výsledok SB INMART, a.s. za rok 2011 v podobe zisku v sume 1.003.963,81 eur, je identickým s údajom vyplývajúcim z účtovnej súvahy SB INMART, a.s. za obdobie 0-12/2011, podľa ktorej v riadku 87 (r. 87) je uvedený výsledok hospodárenia za účtovné obdobie v sume taktiež 1.003.963,81 eur [výpočet-r.001-(r.068+r.073+r.080+r.084+r.088)], k výpočtu ktorého boli použité aj údaje z r.84 a to výsledok hospodárenia z minulých rokov - (-) 529.684,23 eur (výpočet-r.85 + r.86) a skrz tento údaj aj údaj z r.85 a to nerozdelený zisk z cit. „minulých rokov“, t. j. nie iba za rok 2010, a to v sume 402.706,90 eur. Avšak zo žalobcom predloženého listinného dôkazu označeného ako „Interný doklad“ obchodnej spoločnosti SB INMART a. s. z 31.05.2012 (čl. 53 spisu) vystaveného A. B., malo VZ SB INMART, a.s. dňa 24.05.2012 rozhodnúť o rozdelení HV za rok 2011 v sume až 1.406.670,71 eur, čo nekorešponduje ani so sumou o hospodárskom výsledku SB INMART, a.s. za rok 2011 podľa už zmieneného „Návrhu na rozdelenie zisku“ k Výročnej správe SB INMART, a.s. za rok 2011 (ktorý mal byť prílohou č. 5 zápisnice VZ, pozn.), podľa ktorého, ako už bolo vyššie uvedené hospodársky výsledok (HV) pred zdanením za rok 2011 bol iba 1.004.015,21 eur.

Vzhľadom na uvedené, tak okresný súd dospel k záveru, že z vykonaného dokazovania možno mať za ustálené iba to, že VZ obchodnej spoločnosti SB INMART, a.s. na svojom zasadnutí dňa 24.05.2012 rozhodlo v rámci svojej zákonnej kompetencie podľa cit. § 187 ods. 1 písm. e) ObZ o rozdelení zisku spoločnosti, avšak toto jeho rozhodnutie je neúplné a vo vzťahu k jeho adresátom (t. j. k akcionárom, členom orgánov spoločnosti, k zamestnancom i voči tretím osobám) je neurčitým, pretože v zápisnici z tohto rokovania VZ, nie je uvedené ani to, aký zisk, t. j. v akej jeho sume a za aké obdobie bude rozdelený; či bude rozdelený celý zisk alebo len jeho časť a ak, tak aká jeho časť; kto sa bude podieľať na tomto zisku, keďže v zmysle cit. § 178 ObZ môžu mať podiel na zisku nie len akcionári (dividendy), ale aj členovia orgánov akciovej spoločnosti (tantiémy) a taktiež aj zamestnanci akciovej spoločnosti; ak by sa na zisku podieľali len akcionári, tak nie je zrejme, aká suma primeraná k menovitej hodnote vo vlastníctve toho ktorého akcionára sa nachádzajúcich akcií, by mu zo zisku prináležala a napokon nie je zrejme ani to, či pred rozhodnutím o sume deleného zisku boli podľa § 179 ods. 3 písm. a) ObZ zohľadnené straty z minulých období a v akej sume. Tieto neúplnosti rozhodnutia VZ z 24.05.2012 nie sú „dopovedané“ ani v prílohe zápisnice z uznesenia VZ z 24.05.2012 (ako tvrdí žalobca), resp. v listine, ktorú ako jeho prílohu predložila žalovaná a žalobca túto skutočnosť nespochybnil, ani nevyvrátil, pretože v tejto prílohe je „dopovedané“ iba ak to, aký zisk bude predmetom delenia. Avšak ani v tomto smere týkajúcom sa výšky deleného zisku, tu nemožno hovoriť o presvedčivosti vo vzťahu k žalovanému nároku (viď ďalej), pretože pokiaľ ide o čistý delený zisk, ktorý bol za rok 2011 v sume 1.003.963,81 eur, tak aj keby okresný súd prisvedčil argumentácii žalobcu, že tento zisk za rok 2011, ale aj zisk za rok 2010 bol rozdelený medzi neho, t. j. žalobcu a DIVIDEND, a.s., ako akcionárov SB INMART, a.s. a to v pomere pre žalobcu v sume žalovaných 689.268,65 eur (na inom mieste je uvádzaných 689.286,65 eur, viď ďalej) a pre DIVIDEND, a.s. v sume 703.335,35 eur, tak súčet týchto súm 1.392.604,- eur (pri súčte – 689.268,65 + 703.335,35) alebo 1.392.622 eur (pri súčte – 689.286,65 + 703.335,35) nezodpovedá sume deleného zisku za rok 2011, ktorá bola 1.003.963,81 eur a túto prekračuje, a zasa, ak by bola k tejto sume za

rok 2011 deleného zisku 1.003.963,81 eur pripočítaná ešte podľa prílohy k zápisnici z 24.05.2012 aj suma nerozdeleného zisku za „minulé roky“ (t. j. nie len za rok 2010) vo výške 402.706,90 eur, t. j. ak by delených bolo spolu 1.406.670,71 eur (1.003.963,81 + 402.706,90), tak súčet súm žalovaných istín by túto sumu zasa nedosahoval, čo by znamenalo, že zisk nebol rozdelený celý a nebolo by zrejme kde je nerozdelený zostatok.

V nadväznosti na uvedenú neúplnosť uznesenia VZ SB INMART, a.s. z 24.05.2012, okresný súd tiež poukazuje, že aj sám žalobca vo svojom vyjadrení uviedol, že právo na vyplatenie dividendy je majetkovým právom akcionára potom, ako VZ rozhodne o rozdelení zisku „a súčasne“ určí akcionárovi cit. „... konkrétne patriacu dividendu...“ pripadajúcu na jednotlivé akcie, čo sa však v danom prípade nestalo, t. j. VZ SB INMART, a.s. rozhodlo 24.05.2012 len o tom, že sa bude deliť zisk, avšak, v záujme právnej istoty akcionárov, ako aj iných osôb, ktoré by na tomto zisku mohli eventuálne participovať, už VZ na svojom zasadnutí 24.05.2012 a ani nikdy neskôr, nerozhodlo o výške, resp. o konkrétnej sume deleného zisku, ani o výške dividendy pripadajúcej z tohto zisku jednotlivým akcionárom, zodpovedajúcej pomeru menovitej hodnoty v ich vlastníctve sa nachádzajúcich akcií k menovitej hodnote akcií všetkých akcionárov. Takže aj v súlade s vlastným konštatovaním žalobcu, v danom prípade tak akcionárom SB INMART, a.s., t. j. ani žalobcovi ani spoločnosti DIVIDEND, a.s. nemohla ani relevantne vzniknúť pohľadávka (očakávanie) na vyplatenie im dividendy v im známej resp. určitej sume a teda nadväzne na uvedené, keďže akcionár nevedel a z rozhodnutia VZ ani nemohol vedieť, koľko by mu malo byť titulom dividendy akciovou spoločnosťou vyplatené, tak kvôli tejto právnej neistote, teoreticky objektívne ani nemohol vedieť, akú sumu by eventuálne mohol späť tejto akciovej spoločnosti prenechať ako pôžičku. Inými slovami, v danom prípade žalobcovi ako akcionárovi ani nevzniklo legitímne právo na vyplatenie mu dividendy v určitej výške, s ktorou by mohol ďalej ako jej vlastník disponovať napr. aj v tom smere, že by sumu tejto dividendy prenechal inému ako pôžičku (viď ďalej). Žalobca si iba sám osvojil kompetencie VZ a iba sám si určil aká suma by mu zo zisku pripadala, čím prekročil svoje kompetencie akcionára, pričom o právnej neistote akcionárov o tom, koľko im malo byť zo zisku SB INMART, a.s. za akcie v ich majetku skutočne vyplatené svedčí aj to, že aj sám žalobca ako akcionár uvádza vždy inú sumu, keď napr. v žalobe raz uvádza, že by to mala byť suma 689.286,65 eur a na inom jej mieste uvádza sumu 689.268,65 eur; v Zmluve o pôžičke z 01.06.2012 je uvedená suma „pôžičky“ 689.268,65 eur a napr. podľa výročnej správy audítora A. I. G. z 10.06.2014 SBAJ INMART, a.s. evidovala v účtovníctve záväzok voči žalobcovi z označenej zmluvy o pôžičke v sume 689.269,- eur. Tak či onak, aj s prihladením na možnosť chyby v písaní alebo na zaokruhľovanie, uvedené nič nemení na závere, že v tomto prípade VZ SB INMART, a.s. popri rozhodnutí 24.05.2012 o rozdelení zisku nerozhodlo aj u sume tohto deleného zisku a ani o výške dividend, t. j. o výške podielov na tomto zisku osôb na ňom participujúcich.

V danom prípade žalobca a DIVIDEND, a.s., ako akcionári SB INMART, a.s., nielenže, pre nerozhodnutie VZ tejto spoločnosti o „určitej“ (konkrétnej) sume dividendy, ktorá by im zo zisku prináležala, nedisponovali teoretickou možnosťou disponovať s finančnými prostriedkami z takto im vyplatenej dividendy, ale nedisponovali ani s reálnou možnosťou nakladania s nimi a to, pre v rozhodnom čase delenia zisku, nedostatok disponibilných finančných prostriedkov spoločnosti SB INMART, a.s., aj na reálne vyplatenie dividend [podľa výpisov z bankových účtov SB INMART, a.s. mala 23.05.2012, t. j. deň pred konaním VZ na účtoch hotovosť spolu v sume 9.896,24 eur (účet K.....XXXX - 99,53 eur + účet K..... XXXX – 9.796,71 eur) a v deň konania VZ 24.05.2012 mala na účtoch hotovosť v sume 9.861,04 eur (účet K.....XXXX - 99,53 eur + účet K..... XXXX – 9.761,51 eur)]. Na margo uvedeného v súvislosti s tvrdením žalobcu, že nie je dôležitý majetkový stav spoločnosti ku dňu rozhodnutia o rozdelení zisku na dividendy, ale až v čase ich splatnosti, je nutné v prvom rade podotknúť, že podľa § 178 ods. 6 ObZ valné zhromaždenie, ktoré rozhodlo o rozdelení zisku rozhodne aj o spôsobe a mieste výplaty dividendy (čo sa mimochodom v tomto prípade tiež nestalo), ktorým ustanovením zákonodarca v podstate reaguje na prax akciových spoločností, ktoré v rozhodnutí o rozdelení disponibilného zisku spravidla určujú aj termín splatnosti dividendy (platí to pre súkromné akciové spoločnosti, ako je to aj v tomto prípade, a pre verejné akciové spoločnosti toto kogentne upravuje zákon). Uvedené je podľa okresného súdu logickým, pretože VZ v čase rozhodovania o rozdelení zisku, by malo mať informáciu nie len o sume zisku za príslušné účtovné obdobie, ale aj o disponibilnom majetku na jeho prípadné faktické rozdelenie pre prípad, že VZ rozhodne o jeho rozdelení a to z dôvodu, aby právo akcionára na vyplatenie mu, jemu VZ - ním priznanej dividendy, nebolo len právom formálnym, ktoré by akciová spoločnosť v skutočnosti nebola schopná reálne splniť. Preto by VZ malo rozhodnúť nie len o rozdelení

zisku a o výške jednotlivých dividend, ale aj o mieste, spôsobe a teda v konečnom dôsledku skrz nich aj o splatnosti dividend a to tak, aby na tomto mieste a čase akciová spoločnosť disponovala zdrojmi aj na reálne vyplatenie dividend. V tej súvislosti na margo žalobcom uvedeného príkladu, podľa ktorého by bolo absurdným a nelogickým, aby si spoločnosť, ktorá by pre svoju aktuálnu platobnú neschopnosť nebola schopná vyplatiť akcionárom dividendy, musela požičať na ich vyplatenie od tretej osoby a po vyplatení dividend, by následne akcionár túto sumu dividendy prenechal opäť spoločnosti ako pôžičku, ktorú sumu by zasa následne spoločnosť vrátila tretej osobe od ktorej si požičala, pretože podľa žalobcu by aj v tomto prípade spoločnosti ostal opäť iba záväzok voči akcionárovi na vrátenie mu pôžičky, ktorý by bol identickým s prvotným záväzkom na vyplatenie mu dividendy. Uvedené však, podľa okresného súdu, nie je možné akceptovať, pretože ako to vyplýva z cit. § 658 ods. 1 OZ pri pôžičke je možné dohodnúť aj úrok, čo sa stalo napokon aj v tomto prípade, takže spoločnosť by okrem záväzku vrátiť akcionárovi pôžičku vo výške sumy rovnajúcej sa sume dividendy, mala aj nový záväzok a to vrátiť mu aj úroky a okrem toho by jej vznikol záväzok vrátiť z požičanej sumy úroky aj tretej osobe (je nepravdepodobným, aby akciovej spoločnosti vyplácajúcej dividendy voľakto poskytol bezúročnú pôžičku), ktoré finančné záväzky (úroky) by taktiež nie nepodstatne mohli zaťažiť majetok akciovej spoločnosti a v tom dôsledku pri vyplácaní väčších súm dividend pri platobnej neschopnosti spoločnosti, uvedeným postupom, kedy by aj úroky odvíjajúce sa od súm dividend umelo pretransformovaných na pôžičky mohli v nie malej miere ovplyvniť majetok akciovej spoločnosti až do tej miery, žeby takéto „vyplácanie“ dividend účelovo pri platobnej neschopnosti spoločnosti mohlo spôsobiť úpadok spoločnosti podľa § 179 ods. 4 ObZ, čím by v podstate skrz tieto úroky mohlo dochádzať k „tunelovaniu“ spoločnosti, k vyrubovaniu ktorých (rozumej úrokov) by nemuselo dôjsť, ak by VZ pri rozhodovaní o rozdelení zisku zvažilo aj svoju majetkovú situáciu pre reálnu likviditu rozdeleného zisku, tak ako o tom pojednáva zákon. Okrem toho, podľa okresného súdu argumentácia žalobcu, podľa ktorej v čase rozhodnutia VZ a.s. o rozdelení zisku na dividendy, nemusí mať táto a.s. aj dostatok disponibilných zdrojov na vyplatenie týchto dividend a VZ nemusí ani rozhodnúť o čase ich vyplatenia, neobstojí, pretože takéto konanie by mohlo mať znaky špekulatívneho konania s cieľom poškodiť a zničiť a.s. v prípadoch, kedy by napr. veritelia dividend mohli kedykoľvek žiadať o ich vyplatenie s vedomím, že a.s. na ich vyplatenie nemá, čím by došlo k neschopnosti a.s. plniť svoje záväzky s následkom možného vyhlásenia konkurzu, prípadne by vznikla živná pôda pre súdne spory o vyplatenie dividend. Z uvedených dôvodov sa podľa okresného súdu nie je možné stotožniť s argumentáciou žalobcu, že stav disponibilného majetku akciovej spoločnosti v čase rozhodovania VZ o rozdelení zisku nie je podstatným. Na margo, v nadväznosti na uvedené je možné vzhľadom na okolnosti veci, podľa okresného súdu predpokladať, že aj v danom prípade došlo k situácii, kedy VZ SB INMART, a.s. rozhodlo o rozdelení zisku za situácie, kedy táto spoločnosť nemala potrebnú likviditu na jeho vyplatenie a preto, aby si akcionári svoje finančné nároky na vyplatenie dividend (ktorých výšku mimochodom VZ taktiež neurčilo, takže si ju ustálil zrejme sami akcionári) voči spoločnosti „zachovali“ došlo k vytvoreniu akéhosi „zastieracieho“ a fingovaného právneho úkonu (pôžičky) tváriaceho sa ako novácia pôvodného záväzku na vyplatenie dividendy, avšak keďže, ako už bolo uvedené, ani tento pôvodný záväzok na vyplatenie konkrétnej dividendy, t. j. v jej konkrétnej výške na základe rozhodnutia na to oprávneného orgánu spoločnosti a to VZ-ňa, neexistoval, tak nemohlo dôjsť ani k platnej novácii (zmene) tohto prvotne neexistujúceho záväzku na záväzok nový.

Vzhľadom na uvedené tak okresný súd uzavrel, že ani žalobcovi a ani spoločnosti DIVIDEND, a.s., ako akcionárom spoločnosti SB INMART, a.s., jednako pre absenciu rozhodnutia VZ SB INMART, a.s. o konkrétnom (určitom) im pripadajúcejmu podiele (dividende) na zisku tejto spoločnosti a jednako pre jeho reálne nevyplatenie, platne nevznikol majetkový nárok na vyplatenie im dividend v určitej (konkrétnej) sume, ktorou by mohli disponovať ako vlastníci napríklad aj tým spôsobom, žeby ju prenechali ako pôžičku.

Pokiaľ ide o platné uzavretie zmluvy o pôžičke, ktorá je reálnym kontraktom, t. j. na jej platné uzavretie je potrebné, aby medzi veriteľom a dlžníkom došlo aj k faktickému odovzdaniu predmetu pôžičky (v danom prípade peňazí), žalobca uviedol, že tomu tak bolo aj v tomto prípade, pretože žalobca a obdobne aj spoločnosť DIVIDEND, a.s. ako veritelia prenechali spoločnosti SB INMART, a.s., ako dlžníkovi len tie finančné prostriedky, ktoré im mali byť touto spoločnosťou vyplatené titulom dividend a ktoré teda z tohto dôvodu mala SB INMART, a.s. už vo svojej faktickej moci, pričom podporne v tomto smere žalobca poukázal na citáciu z rozhodnutia Ústavného súdu SR (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. III. ÚS 594/2013 podľa ktorej cit. „Ak sú predmetom pôžičky peniaze, k odovzdaniu požičaných peňazí môže dôjsť buď

fyzickým predaním peňazí (z ruky do ruky) alebo bezhotovostným prevodom z bankového účtu veriteľa na účet dlžníka. Reálny charakter zmluvy o pôžičke je však naplnený aj dohodou, že peniaze, ktoré boli už prv odovzdané dlžníkovi z iného právneho dôvodu, budú od uzavretia zmluvy o pôžičke tvoriť predmet pôžičky. Podstatou zmluvy o pôžičke je teda prevod vlastníckeho práva k predmetu pôžičky (najčastejšie k peňažným prostriedkom) s tým, že je povinnosťou dlžníka po uplynutí dohodnutej doby vrátiť veriteľovi veci rovnakého druhu.“

V reakcii na uvedenú argumentáciu žalobcu, okresný súd v prvom rade podotýka, že tak, ako už aj z uvedeného vyplýva, spoločnosť SB INMART, a.s. nemohla a ani nemala či už formálne (pre absentujúce rozhodnutie VZ o výške dividend) alebo reálne (nedostatok disponibilného majetku) fakticky vo svojej moci finančné prostriedky, ktoré mali byť dlžníkom vyplatené ako dividendy, pretože tieto dividendy akcionárom (veriteľom) ani nikdy reálne zo strany SB INMART, a.s. neboli priznané v určitej sume a ani im neboli vyplatené (nevypлатenie dividend tvrdil aj sám žalobca), t. j. neboli prevedené do vlastníctva akcionárov (žalobcu a spol.) ako veriteľov ani ako majetkový nárok, preto veritelia ako ich reálni ani faktickí (ne)vlastníci nemohli k tomuto predmetu (peniazom) ani previesť vlastníctvo na dlžníka titulom pôžičky, keďže nikto nemôže previesť na iného viac práva než sám má (nemo plus iuris ad alium transferre potest quam ipse habet). A pokiaľ ide o žalobcom zmienené uznesenie ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 594/2013 z 10.12.2013, okresný súd v prvom rade na okraj podotýka že uvedená citácia je v skutočnosti vyjadrením, ústavným súdom v tomto konaní preskúmaného rozhodnutia Okresného súdu Námestovo sp. zn. 8 C/98/2010, s ktorým vyjadrením sa ústavný súd identifikoval, pričom aj okresný súd sa plne stotožňuje s týmito závermi, podľa ktorých zmluva o pôžičke je platne uzavretá nie len v prípade reálneho odovzdania predmetu pôžičky v deň uzavretia zmluvy o pôžičke, ale aj vtedy keď tento predmet pôžičky veriteľ ešte v čase pred uzavretím zmluvy o pôžičke, t. j. už v minulosti skôr reálne odovzdal dlžníkovi do jeho faktickej moci a až neskôr sa ohľadne tohto predmetu veriteľ a dlžník dohodnú, že tento predmet pôžičky fakticky sa už skôr z iného právneho titulu nachádzajúci v moci dlžníka, veriteľ prenechá dlžníkovi titulom pôžičky. Uvedená argumentácia podľa okresného súdu nijak neodporuje charakteru pôžičky ako reálneho kontraktu, avšak v danom prípade sa jedná o inú situáciu, pretože predmet pôžičky (peniaze) žalobca a DIVIDEND, a.s. ako veritelia, jednako ani v deň uzavretia Zmlúv o pôžičkách a jednako ani nikdy skôr pred ich uzavretím tieto peniaze fakticky (či už z ruky do ruky alebo prevodom na účet) čo aj z iného právneho titulu neodovzdali do rúk, resp., do dispozičnej sféry SB INMART, a.s. ako dlžníka. Inými slovami povedané, žalobca a DIVIDEND, a.s. ako veritelia, nikdy v minulosti ani pri uzavretí Zmlúv o pôžičkách neodovzdali predmet pôžičky pre SB INMART, a.s. ako dlžníkovi a to hoci aj z iného právneho titulu ako je pôžička napr. darovaním a teda nikdy nedošlo k prevodu vlastníckeho práva k predmetu pôžičky (peniazom) z veriteľov na dlžníka, ako o tom pojednáva ústavným súdom citované rozhodnutie. Napokon aj sám žalobca citované v označenom rozhodnutí ústavného súdu zosummarizoval do jednej vety cit. „... k odovzdaniu môže dôjsť i cez iný právny titul už skôr ...“, čo sa však v danom prípade nestalo, pričom „odovzdanie“ predmetu pôžičky skôr pred uzavretím zmluvy o pôžičke, má smerovať od veriteľa k dlžníkovi a nie naopak.

Uvedené bolo základom pre záver okresného súdu, že v danom prípade jednako pre neexistenciu vlastníckeho práva veriteľov (žalobcu a spol.) k predmetu pôžičky a jednako pre s tým súvisiacu neexistenciu a nemožnosť faktického odovzdania predmetu pôžičky veriteľmi (žalobcom s spol.) dlžníkovi (SB INMART, a.s.) či už v deň uzavretia zmluvy o pôžičke alebo skôr pred jej uzavretím hoc aj z iného právneho titulu, nemohlo platne dôjsť k uzavretiu pôžičky ako reálneho kontraktu, od existencie ktorého si žalobca odvodzuje svoj žalovaný nárok, preto okresný súd žalobu žalobcu zamietol.

Dôvodom na zamietnutie žaloby, podľa okresného súdu, by bol aj nedostatok pasívnej vecnej legitímácie žalovanej v tomto spore, pretože z dôvodu neexistencie dlhov na strane SB INMART, a.s., ktoré jej mali plynúť z neplatných Zmlúv o pôžičkách z 01.06.2012, nemohlo dôjsť ani k platnému ich prevzatíu od SB INMART, a.s. právnou predchodkyňou žalovanej SBAJ INMART, a.s. dňa 06.06.2012, naviac (bez vplyvu na uvedené) prevzatie dlhov malo byť navyše podľa Zmlúv o odplatnom prevzatí dlhu zo 06.06.2012 odplatným, no odplata reálne medzi zmluvnými stranami dojednaná nebola. Okrem toho Zmluva o odplatnom prevzatí dlhu č. XX/XXXX zo 06.06.2012, na ktorej základe mala SBAJ INMART, a.s. prevziať od SB INMART, a.s. „dlh“ voči žalobcovi a spol., by bola neplatnou aj pre neurčitosť v jej predmete, keďže v tejto zmluve bolo uvedené, že SBAJ INMART, a.s. preberá na seba záväzok zo

Zmluvy o pôžičke č. XX/XXXX z 01.06.2012, ktorý mal spočívať v povinnosti vrátiť veriteľovi (žalobcovi) pôžičku v sume cit. „689.286,65 eur“, avšak predmetom zmienenej Zmluvy o pôžičke č. XX/XXXX z 01.06.2012 mala byť pôžička iba v sume cit. „689.268,65 eur.“

Napokon pokiaľ ide o žalobcom si uplatnenú pohľadávku s prísl. spoločnosti DIVIDEND, a.s., ktorá pohľadávka s prísl. mala byť žalobcovi spoločnosťou DIVIDEND, a.s. postúpená 06.05.2019, tak podľa okresného súdu dôvodom na zamietnutie žaloby v časti tohto žalobcom uplatneného nároku by bolo aj nepreukázanie aktívnej vecnej legitímácie na strane žalobcu, ktorý postúpenie mu uvedenej pohľadávky spoločnosťou DIVIDEND, a.s. nepreukázal v súlade s cit. § 524 ods. 1 OZ predložením písomnej Zmluvy o postúpení pohľadávky zo 06.05.2019 uzavretej medzi žalobcom na jednej strane a DIVIDEND, a.s. na strane druhej, ktorej kópiou by mal žalobca disponovať, keďže mal byť jej zmluvnou stranou, pričom dôkazom o existencii tohto dvojstranného právneho úkonu (zmluvy) nemôže byť iba list, ktorým DIVIDEND, a.s. oznamuje žalovanej postúpenie svojej pohľadávky voči nej v prospech žalobcu, pretože pre okresný súd z tohto listu nie je zrejmá jednako vôľa postupníka pohľadávku prevziať a jednako z neho nie je zrejmé o postúpenie akej pohľadávky, z hľadiska právneho titulu jej vzniku, ako aj z hľadiska jej výšky, sa jednalo.

Súd prvej inštancie ešte dodáva, že na uvedených záveroch nie je spôsobilou nič zmeniť ani argumentácia žalobcu, podľa ktorej dôkazom o existencii záväzkov SB INMART, a.s. voči nemu a voči spoločnosti DIVIDEND, a.s. by mala byť skutočnosť, že tieto záväzky boli aj podľa zistenia audítora evidované v účtovníctve SB INMART, a.s., a to z dôvodu, že ich technické evidovanie v účtovníctve spoločnosti SB INMART, a.s. ešte neznamená ich bezspornosť a taktiež to, že ich v účtovníctve zistil aj audítor, ešte neznamená, že audítor skúmal aj vecnú dôvodnosť týchto záväzkov, keďže tú má v prípade sporu o obsahu záväzkovo-právneho vzťahu právo ustáliť iba súd nie audítor. Inými slovami, zanesenie „pohľadávok“ žalobcu a spol. do evidencií a do účtovníctva SB INMART a.s. a skrz ňu aj do účtovníctva jej právnych nástupkýň, ešte samo o sebe bez ďalšieho neznamená bezsporovosť, resp. vecnú dôvodnosť týchto pohľadávok, navyše ak v čase zanesenia týchto pohľadávok do účtovníctva bolo vykonané v čase, kedy SB INMART a.s. mocensky ovládali práve žalobca a spol. ako jediní dvaja jej akcionári, pričom žalobca bol aj predsedom jej predstavenstva a bol aj predsedom a členom predstavenstva „záväzok“ z týchto pohľadávok preberajúcej SBAJ INMART a.s. Taktiež v tomto prípade, vzhľadom na okolnosti veci, neobstojí ani argumentácia žalobcu, že tým, že žalovaná mu už v minulosti celkom a spoločnosti DIVIDEND, a.s. čiastočne, zaplatila sumu úrokov zo žalovanej istiny pôžičiek, že tým v podstate žalovaná uznala svoje záväzky z týchto pôžičiek voči žalobcovi a spol., pretože podľa cit. § 323 ods. 1 a 2 ObZ v spojení s cit. § 407 ods. 2 ObZ platenie úrokov z istiny záväzku má právne účinky uznania tohto záväzku a to aj keby bol premlčaný iba v prípade, ak sa jedná o cit. „určitý záväzok“, t. j. ak sa jedná o záväzok identifikovateľný, čo však nie je tento prípad, keďže záväzok z údajných pôžičiek nebol vzhľadom na už uvedené určitý, t. j. v Zmluvách o pôžičkách nebol predmet pôžičiek identifikovaný určito a zrozumiteľne (viď vyššie), tak aby obstál v interakcii s obsahom záväzku na vyplatenie dividend v ich konkrétnej výške, z ktorého záväzku mal byť podľa žalobcu záväzok na vrátenie pôžičky pretransformovaný. Okrem toho z vykonaného dokazovania (výpis z účtu žalobcu) vyplynulo, že predmetná platba úrokov bola žalobcovi žalovanou poukázaná v súvislosti s úplne iným záväzkom a to v súvislosti s pôžičkou č. XXX/XXXX a nie v súvislosti s pôžičkou č. XX/XXXX, ktorá je predmetom tohto sporu.

Aj keď v zmysle všeobecne známej judikatúry Ústavného súdu SR, súd nemusí dať v odôvodnení svojho rozhodnutia odpoveď na každý jeden argument sporových strán, ale len na podstatné argumenty, ktoré sú nosnými piliermi jeho rozhodnutia, predsa len pre úplnosť veci sa okresný súd považoval za potrebné vyjadriť aj k niektorým ďalším argumentom žalobcu, ktorý svoju argumentáciu založil v prevažnej miere na dovolávaní sa obchodných zvyklostí a obyčajov, ktoré zaiste nie sú ani podľa okresného súdu bez významu, avšak súčasne ich aplikácia prichodí v úvahu tam, kde na úpravu právnych vzťahov absentuje explicitná právna úprava, prípadne ak táto úprava nevyčerpáva určitú problematiku úplne a ponecháva priestor na aplikáciu obchodných zvyklostí a obyčajov. A contrario, ak explicitná právna norma upravuje právny vzťah nie je podľa okresného súdu možné túto normu opomenúť a nahradiť jej doménu nepísaným pravidlom správania sa, tak ako to dôvodil žalobca. Inými slovami, ak zákon v danom prípade ukladal VZ a.s.-ti, v ktorého kompetencii bolo rozhodnúť, nie len o rozdelení zisku, ale mu ukladal rozhodnúť aj o tom, ako a medzi koho bude tento zisk rozdelený a kedy a kde bude

tento podiel na zisku vyplatený (kedy bude splatný), a ak VZ tak neučinilo, nie je možné bez ďalšieho dovolávať sa úmyslu na VZ hlasujúcich akcionárov, ktorí túto svoju vôľu, ak ju aj mali, v rozpore so zákonom nezahmotnili v zápisnici z VZ, resp. tento ich úmysel, ako kategória nehmotná a spočívajúca iba v ich vnútornom presvedčení, je pre kohokoľvek na veci nezainteresovaného nepreukazný a teda spochybniteľný. Žalobca sa dovoľával obchodných zvyklostí v poctivom obchodnom styku, aj pokiaľ ide o vedomosť majiteľa žalovanej o pohľadávke žalobcu voči žalovanej, kvôli existencii ktorej (rozumej pohľadávke) ako tvrdil, žalobca v pristúpil k transakcii v roku 2017, pri ktorej došlo k predaju SB INMART a.s. a SBAJ INMART a.s. akcionárovi žalovanej (CHARTVÁT GROUP), resp. pristúpil k zjednaniu nižšej kúpnej ceny za tento predaj, práve z dôvodu, že mal za to, že pohľadávka mu bude žalovanou vyplatená, pričom v súvislosti s uvedeným je nutné podotknúť, že žalovaná nielenže ani nebola účastníkom tejto transakcie, ale ani žalobca, ako podnikateľ obdobne nedbal prevenčnej povinnosti (ktorej nedodržanie však vyčítal majiteľovi žalovanej) a netrval na podchytení svojej pohľadávky v kúpnej zmluve, tobôž ak toto bol práve dôvod, kvôli ktorému žalobca k transakcii pristúpil, resp. kvôli ktorému poskytol, ako tvrdil, zľavu z kúpnej ceny. Napokon súd prvej inštancie súd uvádza, že sa bližšie nezaoberal argumentáciou žalobcu, podľa ktorej je obsah uznesenia VZ SB INMART, a.s. z 24.05.2012 potrebné vykladať aplikovaním § 35 ods. 2 a 3 OZ, pojednávajúceho o výklade vôle účastníkov právnych úkonov, pretože tak ako napokon hneď aj sám žalobca uviedol s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, zápisnica zo zasadnutia VZ nie je právnym úkonom, ale je inou právnou skutočnosťou.

Z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je založené na nepreukázaní vzniku určitého obchodnoprávneho záväzku na vyplatenie dividendy, ktorý sa tak nemohol ani pretransformovať na určitý občianskoprávny záväzok vrátenia pôžičky, ktoré skutočnosti mal okresný súd za dostatočne preukázané zo stranami sporu predložených listinných dôkazov, okresný súd už nepovažoval za nevyhnutné stranami sporu navrhovanými svedkami preukazovať ďalšie pre rozhodnutie sporu len dopĺňujúce skutočnosti (svedok L. M., vypočutie ktorého navrhoval žalobca k jeho postojom ohľadom pohľadávky žalobcu, sa už v konečnom dôsledku k tejto otázke vyjadril a to, ako konateľ žalovanej, ktorá pohľadávku žalobcu popiera; svedkovia, ktorých vypočutie žalobca navrhoval v súvislosti s preukázaním vôle akcionárov SB INMART a.s. rozdeliť zisk za roky 2010 - 2011, ktorý záver, ako už bolo uvedené okresný súd ani žalobkyňa nespochybnili, avšak ich vypočutie by podľa okresného súdu nezmenilo nič na závere o neurčitosti a neúplnosti uznesenia VZ; znalecké dokazovanie ohľadom zistenia presnej sumy disponibilného majetku SB INMART a.s. na vyplatenie dividend ku dňu rozhodovania VZ o rozdelení zisku 24.05.2012, by taktiež nič nezmenilo na východiskových premisách, na ktorých je toto rozhodnutie založené).

Týmto rozhodnutím sa konanie končí, preto súd prvej inštancie rozhodol aj o nároku na náhradu trov konania a to podľa § 257 CSP, takže aj keď mala žalovaná v konaní plný úspech, okresný súd jej voči v konaní neúspešnému žalobcovi nárok na náhradu trov konania nepriznal z dôvodu, že vzhľadom na nie zanedbateľnú sumu žalovaného nároku, od ktorej by bol tento nárok na náhradu trov odvíjaný, by priznanie nároku na ich náhradu voči fyzickej osobe (žalobcovi) v spore proti akciovej spoločnosti mohla mať pre túto fyzickú osobu (žalobcu) likvidačné účinky a jednako hlavne z dôvodu, že na vzniku danej spornej situácie mala svoj podiel aj žalovaná akciová spoločnosť, ktorá napriek tomu, že ako akciová spoločnosť s nie zanedbateľným základným imaním vstupuje aj do finančne závažných obchodno-záväzkových právnych vzťahov by z tohto dôvodu mala mať obozretnejšou pri preberaní na seba právne pochybných záväzkov, majúc na zreteli aj prípadné ohrozenie majetku jej akcionárov, pričom v tomto prípade mal okresný súd síce na zreteli aj to, že v rozhodnom čase prevzatia v tomto spore uplatňovaného záväzku žalovanou, resp. jej právnou predchodkyňou, bol žalobca sám predsedom jej predstavenstva, ktorý prevzatie dlhu právnou predchodkyňou žalovanej odobril svojim podpisom, avšak je nutné mať na zreteli, že toto rozhodnutie neučinil sám, keďže zmluvu o odplatnom prevzatí dlhu s ním odobril aj iný člen predstavenstva právnej predchodkyne žalovanej a pre žalobcu by z tohto uhla pohľadu mohlo byť dostatočnou „sankciou“ aj zaplatenie nie zanedbateľného súdneho poplatku za tento pre neho bezúspešný súdny spor.

V tomto smere okresný súd poznamenáva, že vzhľadom na uvedené odôvodnenie nároku na náhradu trov konania, by výrok o nároku na náhradu trov konania mal správne znieť, že „Žalovanej nepriznáva voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania“, avšak keďže výrok bol verejne vyhlásený v znení, ako

je uvedený vo výrokovej časti tohto rozhodnutia, ktorého vyhlásené znenie musí byť zhodným s jeho písomným znením, okresný súd toto svoje pochybenie pri koncipovaní znenia výroku, už ponechal tak ako bolo tento vyhlásený.

Proti tomuto rozsudku podali včas odvolania obe strany sporu.

Žalovaný podal odvolanie proti II. výroku rozsudku súdu prvej inštancie o trovách konaniach z dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. b), d) a h) CSP.

Podľa odvolateľa postavenie žalobcu (bývalý akcionár) a jeho postoj k sporu (žalobca) nesvedčí pre záver o tom, že by mu mali byť odpustené trovy konania. Jednak akcionár z princípu nie je slabšou stranou v spore s akciovou spoločnosťou, a teda pre účely trov konania táto skutočnosť nie je relevantná. Jednak podľa žalovaného tento konkrétny akcionár (žalobca) v danom prípade mal skutkovo kľúčovú rolu, keďže v rozhodnom období akciovú spoločnosť ovládal, a sám spôsobil vznik skutkového a právneho stavu, ktorý bol predmetom sporu (t. j. žalobca zavinil skutočnosť, ktoré viedli k sporu). Jednak žalobca pri vedomí tohto závažného skutkového a právneho stavu a pri vedomí, že nároky sú nedôvodné, nároky aj tak uplatňoval a viedol súdny spor.

Podľa žalovaného žalobca zjavne nie je nesolventný, a navyše k otázke solventnosti žalobcu nebolo vykonané žiadne dokazovanie, a preto ide podľa odvolateľa o svojvoľný záver, ktorý nemá oporu v dokazovaní a nemôže obstať. Žalobca obdržal v súvislosti s predajom akcií žalovaného v roku 2017 ako úhradu kúpnej ceny sumu vo výške niekoľko miliónov EUR, teda je prinajmenšom možné predpokladať, že solventný je. O tomto závere svedčí aj účasť žalobcu vo viacerých obchodných spoločnostiach. Navyše § 257 CSP podľa žalovaného neslúži na zmierňovanie alebo odstraňovanie majetkových rozdielov medzi stranami, aj keby tieto prípadne existovali.

Záverom svojho odvolania žalovaný poukázal, že žalobca ani odpustenie trov nepožadoval, a ak súd napriek tomu žalobcovi trovy odpustil, porušil tak zásadu kontradiktórnosti a rovnosti strán v civilnom súdnom procese.

S poukazom na uvedené preto žalovaný v rámci svojho odvolacieho návrhu žiadal, aby odvolací súd zmenil napadnutý výrok II. tak, že žalovanému prizná náhradu trov prvostupňového konania voči žalobcovi v rozsahu 100 % a aby mu priznal aj náhradu trov odvolacieho konania v plnej výške.

Žalobca podal odvolanie proti rozsudku ako celku.

Podľa odvolateľa súd prvej inštancie rozhodol selektívne v rozpore s právnou istotou s tým, že jednoznačne a bezprecedentne odňal účinky právnym úkonom, ktoré strany chceli svojou vôľou pred takmer 10-mi rokmi prejavíť. Podľa odvolateľa rozhodnutie poprelo reálny život obchodných spoločností a jeho zverejnenie by mohlo mať za následok, že množstvo rozhodnutí valných zhromaždení spoločností v SR by vlastne neexistovalo. Ďalej žalobca namietal, že súd prvej inštancie vytvoril právne normy nad rámec zákona, pretože vyžaduje od súkromnoprávných subjektov, aby konali niečo, čo im zákon neukladá. Rozhodnutie je v tomto smere arbitrárne. Podľa odvolateľa súd zapríčinil to, že pán M. (konečný užívateľ žalovanej spoločnosti) sa na úkor žalobcu pohodlne obohatí, čím súd prvej inštancie vytvoril právnu cestu k jeho peniazom, ktoré si ako terajší akcionár pohodlne a pri už len formálnych úpravách, či už samotného sporného rozhodnutia valného zhromaždenia spoločnosti SB INMART, a.s., ako i ďalších sporných úkonov vyplatil ako svoj zisk. Súd tak podľa žalobcu, možno bez uvedomenia si tejto skutočnosti, de facto ponechal vo vlastníctve žalovaného takmer 1,5 mil. eur a ešte uplatňovanie práva žalobcu označil za špekulatívne, preto žalobca takýto spôsobom rozhodnutia absolútne popiera.

Podľa odvolateľa akcionári spoločnosti, ako každoročne, dňa 18.05.2011, a obdobne aj 24.05.2012, sa zišli na valnom zhromaždení spoločnosti a rozhodli o tom, čo sa bude diať s reálne dosiahnutým hospodárskym výsledkom = ziskom. Všetci prítomní akcionári rozhodli, že bude rozdelený medzi akcionárov spoločnosti a že sa im vyplatia dividendy vo výške 1.406.400,71 eur. Spoločnosť vtedy

mala troch akcionárov, a to žalobcu (49,50 %), spoločnosť DIVIDEND a.s. (49,50 %), ako majoritných akcionárov, a istú švédsku spoločnosť ako minoritného akcionára (1 % akcií). Tak, ako každý rok, bolo toto rozdelenie zisku v súlade so všetkými účtovnými a právnymi predpismi.

Keďže spoločnosť SB INMART, a.s. nemala dostatok finančných prostriedkov na vyplatenie dividend, čo je úplne bežné vzhľadom na to, že ako funguje reálny život nielen akciovej, ale akejkolvek inej obchodnej spoločnosti, ktorá si musela, a to nie je výnimkou nielen na uspokojenie existujúceho záväzku – výplatu dividend, požičať od iných subjektov, sa ako akcionári – veritelia so spoločnosťou dohodli, celkom štandardne, že ich pohľadávky (majetkové právo) z nevyplatených dividend ponechajú spoločnosti ako kvázi pôžičku, teda dvojstranným správnym úkonom zmenili obsah pôvodného záväzku a dohodli si primerané úročenie a splatnosť. Od tohto momentu rozdelenia zisku (2012) bol dlh voči akcionárom evidovaný v účtovníctve v spoločnosti SB INMART, a.s. v zmysle zákona o účtovníctve a po prevzatí dlhu ju každý rok skonštatovala jej výročná správa žalovaného potvrdená auditorom spoločnosti, každoročne spoločnosť dlh odsúhlasovala a nikdy nebola nikým ani len spochybnená. Spoločnosť CHARVÁT Group s.r.o. zaplatila za akcie spoločnosti SBAJ INMART, a.s. sumu 7 mil. eur, ktorá bola založená na analýze tejto súvahy s tým, že zistený stav nadobúdateľa a následne potom aj akcionár - spol. CHARVÁT Group s.r.o. bez výhrad súhlasil. Žalovaný v tom čase čestne vyhlásil, že tieto všetky záväzky sú úplne a riadne zachytené v účtovníctve spoločnosti (Príloha č. 3 k zmluve o kúpe akcií), až potom ako nastala splatnosť dlhu žalovaného, sa nepochopiteľne postavil záväzku, ktorý sľúbil uhradiť tak, že tento nárok začal popierať k čomu uviedol skutočne nezmyslene a čisto formálne dôvody, aby sa na úkor žalobcu obohatil o 1,5 mil. eur.

Nesprávny procesný postup a z toho vyplývajúcu prekvapivosť rozhodnutia žalobcu videl v tom, že súd na pojednávaní v rámci predbežného názoru neuviedol konkrétne právne posúdenie, resp. relevantný predmet spornosti skutkových tvrdení a k tomu smerovanie dokazovania, iba uviedol, že všeobecne skúmať existenciu a danosť nároku.

Súčasnne súd nevykonal dôkazy (najmä výsluchy navrhnutých svedkov, dôkazy listiny a pod.), ktoré boli nevyhnutné pre jeho rozhodnutie, inými slovami, aby bolo sporné podľa súdu či v roku 2001 a najmä v roku 2012 bolo rozhodované, a ak áno, o čom, mal k tomu vykonať navrhnuté dôkazy a nie vysloviť, že ich nevykoná (resp. nevyslovil ani to) a že nemá preukázané o čom sa rozhodovalo.

Podľa odvolateľa súd prvej inštancie tým, že konštatoval „neúplne“ rozhodnutie o rozdelení zisku, nakoľko nebolo rozhodnuté o pomere v akom sa zisk rozdelí, ani ako bude vyplatený, po právnej stránke spojil s údajne neúplnými údajmi na listine o valnom zhromaždení rovnaký následok akoby boli rozhodnutia vyhlásené súdom za neplatné podľa § 131 Obchodného zákonníka, hoci predmetom tohto konania neplatnosť rozhodnutia nebola a ani nemala byť. Tento názor je podľa odvolateľa absolútne neakceptovateľný, arbitrárny a skôr ako relevantné právne názory ide podľa žalobcu o osobné postoje, pohľady a názory súdu bez opory v platnom práve. Podľa odvolateľa obe zápisnice mali obsahovať náležitosti podľa zákona. Kľúčové ani tak nie sú náležitosti zápisnice ale fakt, že v prípade, ak by rozhodnutia neboli prijaté v súlade so zákonom alebo stanovami, nedotknuté subjekty, najmä akcionári, mali právo podľa § 131 Obchodného zákonníka v lehote 3 mesiacov odo dňa prijatia domáhať sa na súde neplatnosti, čo sa nikdy nestalo a tak sú rozhodnutia záväzné pre všetkých, čo sa týka aj súdu, a nezmeniteľné. Inými slovami, ak by bolo rozdelenie zisku spoločnosti rozdelené v rozpore so zákonom alebo stanovami, napríklad by mal niektorý z akcionárov pocit, že mu nevznikla pohľadávka na zisku, mohol sa na súde domáhať nápravy jediným možným prostriedkom – žaloba o určenie neplatnosti uznesení valného zhromaždenia. Ak sa tak nestane, už nikto, vrátane súdu, ktorý koná takmer 10 rokov po ich prijatí, nesmie spochybňovať platnosť a následky, ktoré relevantné právnej a účtovnej sfére súkromných osôb vyvolal. Tvrdiť, že spoločnosť SB INMART, a.s. na valnom zhromaždení dňa 24.05.2012 a 18.05.2011 nerozhodla o zisku, resp. že o ňom vo vzťahu k adresátom – akcionárom rozhodla neúplne či nejasne, je podľa žalobcu absolútne neprijateľné a popierajúce akékoľvek rozhodný výklad. Podľa žalobcu v zmysle platných predpisov a praxe obchodných spoločností absolútne stačilo a stačí na to, aby vznikla momentom rozdelenia pohľadávka akcionárov vo výške dividend (podiel na zisku) podľa § 178 ods. 1 Obchodného zákonníka. To, že sa jasne určil rozdiel zisk za rok 2011 a 2010 vo

výške 1.406.670,71 eur, ako aj to, že na valnom zhromaždení boli takmer všetci akcionári (99 % hlasov) a že bolo riadne prijaté uznesenie o rozdelení zisku medzi akcionárov v celej sume zisku (po zdanení) a že sa použije na dividendy pre akcionárov spoločnosti (na výplatu).

Názor súdu, že pokiaľ v rozhodnutí nie je uvedený pomer v akom sa rozdelí zisk medzi akcionárov a že tam nie je uvedený spôsob výplaty či čas výplaty, čo by malo mať za následok nevzniknutie pohľadávky, nemá podľa žalobcu absolútne žiadnu oporu v práve, resp. právne normy nespájajú s týmito náležitosťami, resp. ci absenciu a následok, ktorý má byť vraj nevzniknutie pohľadávky akcionára. Zápisnica obsahuje všetky potrebné náležitosti, pričom v prípade absencie nemožno automaticky konštatovať, že tento čisto formálny nedostatok má za následok tak závažný následok, akým je nevzniknutie pohľadávky. Podľa odvolateľa žiaden právny predpis neustanovuje povinnosť uviesť v návrhu na prerozdelenie zisku mená akcionárov s presným vypočítaným podielom na zisku a zároveň po jeho schválení uviesť tento podrobný menovitý zoznam s príslušnou výškou dividendy v zápisnici z valného zhromaždenia. Túto skutočnosť potvrdzuje aj reálna prax, keď v akciových spoločnostiach s veľkým množstvom akcionárov (v stovkách prípadne tisícoch) je to prakticky nemožné. Konkrétny výpočet sa vykonáva až následne na ekonomickom úseku konkrétnej spoločnosti podľa aktuálnej knihy akcionárov rozhodujúcemu dňu na právo uplatniť si právo akcionára na dividendu.

Názor súdu prvej inštancie, že pre nedostatok finančných prostriedkov na účte pre jednotlivých akcionárov by opäť nevznikla relevantná pohľadávka akcionárov a že by malo ísť o aký zastierací úkon, nemá podľa žalobcu absolútne oporu v platnom práve ani v reálnom fungovaní života v spoločnosti. Spoločnosti zväčša nedržia peniaze v hotovosti ani na účtoch, ale v obehu a častokrát si musia na výplatu dividend požičať. Daná skutočnosť tak či onak podľa žalobcu nemá absolútne žiaden vplyv na vznik, existenciu či trvanie už zákonne súladne vzniknutej pohľadávky, ak chcú nárok na dividendy podľa § 178 ods. 2 Obchodného zákonníka, pretože jedine táto norma hovorí o vzniku pohľadávky na zisku. Právo na podiel zo zisku (dividend) je v zmysle zákona aj súdnej praxe majetkové právo, teda právo na majetok spoločnosti.

Ďalej odvolateľ namietal čisto formalisticky prístup súdu, keď vyslovil názor, že aj keby vznikla pohľadávka na dividende, keďže žalobca žalovanému vraj reálne neodovzdal žiadne finančné prostriedky a tieto spoločnosť nemala mať ani na účte, nemohlo dôjsť k uzavretiu zmluvy o pôžičke ako reálnemu kontraktu. Na jednej strane súd nevidí dôvod a potrebu finančných prostriedkov na účte, či o ich fyzickom odovzdaní či zaslaní, pričom na druhej strane sám uznáva, že právo na dividendu je majetkové právo, teda právo na majetku, nie iba na finančných prostriedkoch spoločnosti. To ako žalobcovi žalovaný vyplatí zisk a kedy tak urobí je na ňom, čo však podľa žalobcu nemá absolútne žiaden vplyv na jeho právo, majetkové právo na vyplatenie zisku v čase zmlúv o pôžičke existovalo a bolo spôsobilým predmetom ďalšieho nakladania, napríklad postúpenia pohľadávky, či pretransformovania záväzku. Žalobca nevidel žiadne obchádzanie zákona, ak sa dohodol, že nevyplatený zisk si spoločnosť vo finančnom objeme zodpovedajúcom výplatu dividend ponechá ako akúsi pôžičku a bude mu platiť úroky až do zaplatenia dlhu s tým, že išlo o bežnú prax obchodnej spoločnosti a o nepomenovaný právny úkon a nie o obchádzanie zákona, ako to uviedol súd prvej inštancie.

Takýto právny úkon zmluvu o pôžičke bez reálneho plnenia netreba nevyhnutne považovať za neplatný, pretože podľa jej obsahu môže ísť napríklad o zmluvu o úvere podľa Obchodného zákonníka, prípadne zmluvu o budúcej zmluve alebo nepomenovanú zmluvu v zmysle § 51 Občianskeho zákonníka. S ohľadom na uvedené tak nepochybne medzi žalobcom, spoločnosťou DIVIDEND a.s., teda ako akcionármi na jednej a spoločnosťou SB INMART, a.s. na druhej strane, vznikol platný záväzok v zmysle noriem Obchodného zákonníka, ktorý bol dohodou týchto strán zmenený tak, že došlo k zmene právneho základu plnenia spoločnosti dlžníka, a to z titulu povinnosti vyplatiť splatné dividendy na povinnosť vrátiť finančný dlh z poskytnutých pôžičiek veriteľom, za poskytnutie ktorých sa považovala už samotná možnosť reálneho disponovania dlžníka – žalovaného s týmito finančnými prostriedkami určenými na vyplatenie dividend spoločnosťou akcionárov – veriteľov, avšak len z iného právneho titulu. Táto vôľa zmeniť záväzok strán bola jasná, určitá a zrozumiteľná, a teda nepochybná.

V ďalšom žalobca vo svojom odvolaní poukázal, že ich uzavreli a podpisovali subjekty (SB INMART, a.s., DIVIDEND a.s. a on ako žalobca), ktoré jasne a bez najmenších pochyb, ktoré nemajú dodnes, podľa svojho presvedčenia vôle vedeli čoho sa zmluvy týkajú a čo je ich predmetom. Vedeli, že predmetom zmlúv, ktoré podpisovali v dňoch 01.06.2012 a 06.06.2012, teda len niekoľko dní po valnom zhromaždení 24.05.2012, nie je nič iné ako suma zodpovedajúca dividendám, o ktorých rozhodlo valné zhromaždenie za ich prítomností a na ktoré majú nárok. Dostatočne aj formálne účastníci úkonov špecifikovali predmet zmlúv o pôžičkách, keď predsa v bode 2.2 jasne uviedli, že predmet pôžičky predstavujú dividendy za roky 2010 a 2011 v celkovej výške 703.335,35 eur a v druhej zmluve 689.268,65 eur. V zmluvách o prevzatí dlhu zas uviedli, že ich predmetom je záväzok vyplývajúci zo zmluvy o pôžičke s uvedením čísla a presne vymedzením čo bolo predmetom týchto pôžičiek. V tejto súvislosti žalobca poukázal na judikatúru Ústavného súdu, ktorá prikazuje súdom, aby súkromnoprávne úkony posudzovali takým spôsobom, aby neplatnosť bola skôr výnimkou či nevyhnutnosťou, nie praxou či pravidlom. Majú teda uprednostňovať platnosť právnych úkonov pred ich neplatnosťou, preto prehnane formalistické požiadavky všeobecného súdu na formuláciu predmetu zmluvy sú ústavne neakceptovateľné.

V ďalšom žalobca namietal, že súd prvej inštancie nevykonal ním navrhované dôkazy o tom, že pohľadávka vznikla, stále existuje a je riadne vedená v účtovníctve a žalovaná o nej vie, a to výsluchom žalobcu a výsluchom A. M., ktorého spoločnosť bola priamym svedkom pri prevode akcií a vzájomných dohôd, ako aj výsluch štatutárneho orgánu spoločnosti Patria Corporate Finance, a.s. A. G. – audítora spoločnosti po dobu viac ako 20 rokov. Zároveň žalobca navrhoval zaslanie výziev žalovanej na predloženie listín – účtovných dokladov o realizácii zrážok na poistenie a daň z príjmov, nakoľko dôkaz o tom, že spoločnosť dlh vedie a uznáva bolo každoročné vyplácanie úrokov z istiny, z čoho spoločnosť zrážkovo platila preddavky na poistné a na daň z príjmov fyzickej osoby, o čom má určité účtovné záznamy vo svojom účtovníctve.

Rovnako tak žalobca namietal nedostatočne odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré sa jasným, korektným a zrozumiteľným spôsobom nevyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré súd pre rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné.

Žalobca zopakoval, že ako dôkaz o tom, že pohľadávka vznikla a stále existuje predložil nielen rozhodnutia valného zhromaždenia, potvrdenie účtovníctva spoločnosti SB INMART, a.s., audítorské posudky, výročné správy k účtovnej závierke.

Nepochopenie danej problematiky zo strany súdu je zrejme aj v tom, že zbytočne a účelovo sa venuje veľa pozornosti zjavným formálnym nedostatkom, kde ide v podstate len o písomné preklepy v číselných hodnotách a nepochopenie výpočtu dane z príjmu právnických osôb z hospodárskeho výsledku pred zdanením, ako aj to, že žalovaná uznala to, čo do dôvody výšky nielen akceptom pri prevode akcií s tým, že tento dlh na neustále účtuje, ako aj iným spôsobom podľa noriem Obchodného zákonníka.

Okrem toho žalovaná sumu uznala čo do dôvodu a výšky tým, že žalobcovi vyplácala každý rok úroky, čo ani žalovaná nepoprela. Súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil ako dôkaz, keď uviedol, že daná platba nebola uznaním dlhu, lebo čiastku vraj prosto plnila žalovaná na iný dlh, inú pôžičku. Sudca sa podľa odvolateľa absolútne nevysporiadal s tým, že táto situácia reálne nastala, keď žalovaný v podaní z 01.02.2019 oznámil, že pohľadávku žalobcu z pôžičky neuznáva vo vzťahu k nej už vyplateným úrokom z tejto pôžičky. V minulosti znížila povinnosť žalobcovi platiť dlh z inej pôžičky a po doručení žalobcovej výzvy žalobcovi v reakcii naň doplatila zadržovanú sumu 68.920,07 eur z inej pôžičky, o ktorej pôvodne vo svojom podaní tvrdila, že ju nezaplatí a započítava si ju na vyplatené úroky z pôžičky. Tvrdenia súdu k danému tak nemajú oporu v tvrdeniach a námietkach žalobcu a najmä dôkazoch k danému predloženým.

S poukazom na uvedené preto odvolateľ žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil a žalobe vyhovel alebo rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie s jasným pokynom ako má súd v danom spore postupovať, aby bol dosiahnutý spravodlivý výsledok v zhode s obsahom a podstatou odvolacích námietok.

Vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovaného k náhrade trov konania žalobca uviedol, že súd vyslovil práve pri tomto nároku paradox, a to správne, že žalovaná si musela byť vedomá záväzkov o účtovníctve, na čo žalobca celý čas poukazuje. Žiadanie nároku na náhradu trov, potom čo žalovaný prisľúbil a čo bolo obsahom dohody, považoval žalobca neprípustnú bezohľadnosť.

Žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcu sa v plnom rozsahu stotožnil so závermi súdu prvej inštancie, keď navyše nárok žalobcu neobstojí aj z ďalšieho, veľmi podstatného dôvodu, a síce pre obchádzanie zákona zo strany žalobcu a DIVIDEND, a.s. Žalobca a DIVIDEND, a.s. sa snažili „rekvalifikáciou“ predmetnú sumu nelegálne vytriahnuť z SB INMART, a.s. bez aplikácie testov podľa § 178 a § 179 Obchodného zákonníka. Pritom SB INMART, a.s. v rozhodnej dobe nebola oprávnená vyplátiť dividendy, keďže neznížila zisk o stratu z minulých období cca 1 mil. eur, po znížení by jej na rozdelenie ostávala suma 474.279,58 eur.

Žalovaný uviedol, že predmetom sporu nie je otázka platnosti uznesenia valného zhromaždenia v zmysle § 131 Obchodného zákonníka, ale jeho neurčitost', resp. neúplnosť. Súd neriešil otázku platnosti uznesenia valného zhromaždenia, ale posudzoval otázku či uznesenie valného zhromaždenia SB INMART poskytuje dostatočný podklad pre žalovaný nárok. Súd správne dospel k záveru, že uznesenie VZ je neplatné a neurčité a jediný možný následok tak je, že nárok nevznikol. Rovnako správne súd prvej inštancie hodnotil uznesenie SB INMAR, a.s. ako neúplné a neurčité. V uznesení valného zhromaždenia v programe sa nič o rozdelení zisku neuvádza s tým, že v súdnom spise sa nachádza nepodpísaný dokument označený ako Návrh na rozdelenie zisku. Tento je však tiež nezrozumiteľný, keďže v záhlaví sa uvádza text „Výročná správa za rok 2011“. Nie je jasné akého obdobia sa týka, ani ako bolo naložené so stratou za minulé obdobie a nehovorí sa tam nič o „rozdelení“ zisku, ale o „zúčtovaní“ zisku, a to len v úhrnej sume, keďže nie je jasné, ktorá suma má patriť ktorým osobám. Na základe tohto neúplného dokumentu podľa žalovaného nie je možné založiť nárok na výplatu dividend. Obsah uznesenia valného zhromaždenia musí byť zrozumiteľný aj tretím osobám, keď žalobca sa snaží tvrdiť, že toto uznesenie je interným dokumentom a stačí, aby bol jeho obsah známy akcionárom a nemusí byť zrozumiteľný pre tretie strany. Avšak aj judikatúra potvrdzuje, že uznesenie musí byť objektívne a zrozumiteľné. Pre existenciu pohľadávky nie je relevantné či strany pohľadávku evidujú v účtovníctve, keď súd správne uviedol, že existencia pohľadávok v účtovníctve spoločnosti SB INMART, a.s. neznamená ich existenciu, keďže o existencii záväzkov rozhoduje súd. Navyše, pohľadávky boli do účtovníctva SB INMART, a.s., resp. žalovaného zanesené v dobe, kedy obe tieto spoločnosti ovládal žalobca a DIVIDEND, a.s.

Podľa žalovaného neobstojí ani argument žalobcu, že v zápisnica z valného zhromaždenia obsahuje podstatné náležitosti podľa § 188 Obchodného zákonníka, keď predmetom skúmania súdu neboli podstatné náležitosti zápisnice, ale skutočnosť, či vôbec valné zhromaždenie zrozumiteľne rozhodlo o rozdelení zisku, v akej výške a za aké obdobie, keď valné zhromaždenie tak zrozumiteľne nerozhodlo. Je potom irelevantné či zápisnica inak obsahuje podstatné náležitosti. Neobstojí argument žalobcu, že súd nazeral na uznesenie valného zhromaždenia ako na právny úkon s tým, že tento záver si vytvoril žalobca sám a súd takýto záver nikde v rozsudku neuviedol. Naopak, súd správne uviedol, že uznesenie valného zhromaždenia nie je právnym, ale faktickým úkonom. Aj takýto faktický úkon však musí obsahovať skutočnosti rozhodne pre vznik nároku a v danom prípade tieto skutočnosti neobsahuje. Uznesenie valného zhromaždenia z 24.05.2012 je teda úplne nezrozumiteľné, čo do rozhodnutia o rozdelení zisku. Pritom za obsah uznesenia valného zhromaždenia nesie vo veľkej miere zodpovednosť práve žalobca, ako bývalý predseda predstavenstva a akcionár SB INMART. Na základe uznesenia valného zhromaždenia nemohol vzniknúť žalobný nárok. Súd prvého stupňa vec správne posúdil.

Ďalej žalovaný vo svojej replike uviedol, že súd prvej inštancie správne skonštatoval, že zmluvy o pôžičke nie sú určité, keďže v nich predmet pôžičky nie je jasne špecifikovaný, nie je v nich uvedené o aké dividendy sa má jednať, ani na základe čoho bola stanovená výška tejto dividendy, ani aké má veriteľ dispozičné právo k dividendám, zmätočne je ustanovená tiež splatnosť. Bez týchto náležitostí sú zmluvy neurčité. Žalobca síce emotívne argumentuje, že predmet zmluvy je „jasný“, avšak toto ďalej neupresňuje a v skutočnosti tomu zmluvy jasné nie sú. Ďalej zmluvy o pôžičke sú neplatné pre absenciu podmienok pre vznik zmluvy. Zmluva o pôžičke je reálny kontrakt a vzniká odovzdaním predmetu pôžičky. V danom prípade však k odovzdaniu predmetu pôžičky nedošlo. Jednak sám žalobca tvrdí, že dividendy neboli vyplatené. Jednak SB INMART, a.s. nemala zodpovedajúce prostriedky na bankových účtoch. Jednak SB INMART nebola oprávnená dividendy vyplatiť. Vzhľadom na absenciu prejavu vôle potom nevznikol iný právny úkon ani zmluva o úvere, ani iný záväzok, a ide o dôvod absolútnej neplatnosti daného úkonu.

Žalovaný ďalej uviedol, že žalobca rozporuje závery súdu prvej inštancie o tom, že zmluvy o prevzatí dlhu sú neplatné iba tým, že uvedená špecifikácia predmetu zmluvy je dostatočne určitá a vo všeobecnej rovine poukazuje na princíp zmluvnej rovnosti a interpretačné pravidlá právnych úkonov. Táto argumentácia žalobcu však neobstojí, keď súd prvej inštancie konštatoval neurčitosť čo do odplatnosti/bezodplatnosti zmlúv, a k tomu žalobca neposkytol ani žiadne vysvetlenie ani nenavrhol dôkazy a po druhé súd prvého stupňa konštatoval neurčitosť čo sa týka výšky pôžičiek (nesúlad súm v zmluvách o pôžičke a zmluvách o prevzatí dlhu), ani toto žalobca nijako neobjasnil a podľa názoru žalovaného nie je ani predmet zmlúv o odplatnom prevzatí dlhu dostatočne určitý.

Ďalej mal žalovaný za to, že súd prvej inštancie správne zamietol aj ďalšie námietky žalobcu, keď žalobca nepreukázal, že by žalovaný nároky uznal a nie je možné namietat pravidlá interpretácie súkromnoprávných úkonov na zhojenie väd uznesenia. Rovnako nie je možné namietat ani okolnosti predaja spoločnosti SB INMART a žalovaného skupine M. N., keď takéto námietky nedopadajú na predmet sporu. Súd prvého stupňa teda všetky podstatné právne a skutkové okolnosti posúdil správne.

Podľa žalovaného nárok žalobcu neobstojí ani pre obchádzanie zákona (§ 178 a § 179 Obchodného zákonníka), keď žalobca DIVIDEND, a.s. sa snažili „reklasifikáciou“ predmetnú sumu nelegálne vytiahnuť z SB INMART, a.s. bez aplikácie testov prebytkov týchto ustanovení Obchodného zákonníka, pritom SB INMART, a.s. v rozhodnej dobe nebola oprávnená vyplatiť dividendy, keďže neznižila zisk o stratu minulých období cca 1 mil. eur, čím by po znížení zostala suma 474.279,58 eur.

Pokiaľ súd zamietol návrhy žalobcu na vykonanie dokazovania výsluchom svedkov, postupoval podľa žalovaného správne, keď uzavrel, že uznesenie valného zhromaždenia nie je právnym úkonom a neuplatnia sa interpretačné pravidlá, napríklad čo do zisťovania skutočnej vôle strán, keď uznesenie valného zhromaždenia musí byť objektívne zrozumiteľné a obsah uznesenia zároveň definuje, či je daný základ nároku. V uvedenom kontexte sú dôkazy výsluchmi svedkov nadbytočné a irelevantné, a to z dôvodov, že základ nároku jasne neplynie zo samotného uznesenia valného zhromaždenia a toto uznesenie nie je objektívne zrozumiteľné, tak túto skutočnosť nie je možné napraviť, napríklad doplniť výsluchmi osôb zúčastnených na valnom zhromaždení. Ďalej tieto výsluchy sú dôkazne nespoľahlivé z dôvodu, že po tak dlhom čase (cca 10 rokov) nie je možné predpokladať, že by si svedkovia spoľahlivo a objektívne vybavili predmetné skutočnosti a zároveň A. J. bol konečným užívateľom výhod vo vzťahu k spoločnosti DIVIDEND, a.s. a teda jeho výpoveď by mala podobne nízku dôkaznú hodnotu ako výpoveď samotného žalobcu. Súd prvej inštancie preto postupoval správne, keď uvedené dôkazy nevykonal.

Neobstoja ani ďalšie odvolacie námietky žalobcu spočívajúce v tom, že súd žalobcu dostatočne presne nepoučil o tom, aké skutočnosti považuje za rozhodné pre úspech vo veci, keď jednak žalobcu riadne poučil, keď konštatoval, že bude riešiť otázku či je daný základ predmetného nároku s tým, že žalobca k základu nároku nepredložil relevantné dôkazy. Pokiaľ súd žalobcu takto poučil a žalobcu buď nenavrhol žiadne dôkazy alebo dôkazy irelevantné (výsluch svedkov, ktoré sú však vecne nepodstatné), tak

nemôže namietat', že súd procesne pochybil. Žalobca nemôže ani namietat', že rozsudok je prekvapivý, keďže súd sa do veľkej miere stotožnil s argumentáciou žalovaného, na ktorú žalobca ostatne v priebehu konania veľmi podrobne reagoval, vyjadroval sa k nej. Žalobca teda tieto argumenty veľmi dobre poznal a rozsudok preň nemôže byť prekvapivý. Zároveň nedostatočnému odôvodneniu po vyhlásení rozhodnutia súdu prvej inštancie žalovaný uviedol, že súd nie je povinný po vyhlásení rozsudku ústne uvádzať všetky dôvody pre rozhodnutie (má to byť písomné vyhotovenie rozsudku), a jednak prípadne pochybenie súdu v tomto smere ani nemôže zakladať žiadne porušenie procesných práv strany konania a nemôže viesť ani k nesprávnemu rozhodnutiu. Námietka o nedostatočnom odôvodnení rozsudku podanom na pojednávaní teda taktiež neobstojí.

Pokiaľ žalobca namietal inú vadu konania a ďalšie neuplatnené prostriedky procesného útoku (§ 365 ods. 1 písm. d) a g) CSP) ani táto jeho námietka podľa žalovaného neobstojí z dôvodu, že žalobca žiadne takéto dôvody a skutočnosti vo svojom odvolaní nekonkretizoval, t. j. neuviedol aké iné vady konania sa má súd dopustiť, ani neuviedol aké ďalšie neuplatnené prostriedky procesného útoku chce uplatniť.

S poukazom na uvedené žalobca navrhol, aby odvolací súd prvostupňový rozsudok v plnom rozsahu potvrdil, a aby priznal žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

Žalobca vo svojej replike k žalovaného uviedol, že odvolací súd nemusí na toto vyjadrenie prihliadať, nakoľko k vyjadreniu nedošlo v lehote stanovenej súdom prvej inštancie a zároveň nejde o repliku žalovaného, ale len k vyjadreniu k odvolaniu.

Ďalej uviedol, že žalovaný v podanom vyjadrení nevyjadruje nič iné, ako len rovnaké názory súdu prvej inštancie a žalobca v celom rozsahu zotrval na podanom zdôvodnení svojho odvolania. V zmysle uvedeného preto žalobca nevyužil svoje procesné právo vyjadriť sa a žiadal, aby súd rozhodol tak, ako to navrhoval v podanom odvolaní.

K uvedenému vyjadreniu žalovaný svoje vyjadrenie nepodal.

Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 36 ods. 1 CSP) a oprávnenými subjektmi – stranami, v ktorých neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolania majú základné zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 CSP). Súd pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať, alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP contrario), kedy miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na verejnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné priznať úspech, keďže napadnutý rozsudok je vo výroku vecne správny, čím boli splnené podmienky na jeho potvrdenie vo veci samej (§ 380 ods. 1 CSP). Naopak ohľadom odvolania žalovaného odvolací súd konštatuje, že rozhodnutie v tejto časti (výroku o náhrade trov prvoinštančného konania) je potrebné zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie v tejto časti o trovách konania.

V odvolacom konaní z dispozičných zásad vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutí súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

Odvolačný súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, ako aj celého obsahu spisového materiálu dospel k záveru, že súd prvej inštancie vo veci samej vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu potrebnom na vyhlásenie rozsudku, na základe vykonaných dôkazov dospel správnym skutkovým zisteniam, vec správne právne posúdil a svoje rozhodnutie náležite aj odôvodnil. Odvolačný súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia konajúceho súdu prvej inštancie vo veci samej a v podrobnostiach naň poukazuje.

Pokiaľ ide o vec samú, odvolačný súd konštatuje, že žalobca v odvolacom konaní nevzniesol žiadne nové relevantné námietky, s ktorými by sa už nevyporiadal súd prvej inštancie pri rozhodovaní vo veci samej a opätovné zdôvodnenie ich neopodstatnenosti pre rozhodnutie v tejto veci aj odvolacím súdom by bolo len opakovaním už vyčerpávajúceho zdôvodnenia poskytnutého sporovým stranám súdom prvej inštancie v odôvodnení napádaného rozhodnutia. Odvolaciemu súdu sa žiada iba dodať k odvolacím námietkam žalobcu nasledovné.

Žalobca odvodzuje svoj nárok v konaní proti žalovanému tým, že tento na seba prevzal záväzok voči žalobcovi, ako aj voči obchodnej spoločnosti DIVIDEND a.s. na základe dohôd o prevzatí dlhu č. XX/XXXX O. XX/XXXX, obe zo dňa 06.06.2012 s tým, že právny predchodca žalovaného vstúpil do právneho postavenia SB INMART a.s. ako dlžníka povinného vrátiť žalobcovi poskytnutú pôžičku titulom zmluvy o pôžičke č. XX/XXXX z 01.06.2012 a obchodnej spoločnosti DIVIDEND, a.s. rovnako poskytnutú pôžičku na základe zmluvy o pôžičke č. XX/XXXX z 01.06.2012. Uvedené zmluvy o pôžičke mali vzniknúť transformáciou nároku žalobcu a obchodnej spoločnosti DIVIDEND, a.s. na výplatu dividend obchodnej spoločnosti SB INMART, a.s. za obdobie rokov 2010 a 2011, ktoré žalobcovi a obchodnej spoločnosti DIVIDEND, a.s. neboli vyplatené, ale boli naďalej prenechané spoločnosti SB INMART, a.s., teda vzhľadom na uvedené medzi žalobcom spoločnosťou DIVIDEND, a.s. ako akcionármi na jednej strane a spoločnosťou SB INMART, a.s. na druhej strane vznikol podľa tvrdenia žalobcu platný záväzok na výplatu dividend, ktorý bol dohodou týchto strán zmenený čo do právneho základu z titulu povinnosti vyplatiť splatné dividendy na povinnosť vrátiť finančný dlh z poskytnutých pôžičiek veriteľa, za poskytnutie ktorých sa podľa žalobcu považovala už samotná možnosť reálneho disponovania dlžníka žalovaného s týmito finančnými prostriedkami určenými na vyplatenie dividend akcionárom. Následne dňa 06.05.2019 došlo medzi žalobcom a obchodnou spoločnosťou DIVIDEND, a.s. k uzavretiu zmluvy o postúpení pohľadávky, ktorou DIVIDEND a.s. ako postupca postúpila svoju pohľadávku voči žalovanému na vrátenie jeho pôžičky s príslušenstvom zo zmluvy o pôžičke č. XX/XXXX v prospech žalobcu ako postupníka.

Súd prvej inštancie žalobu zamietol dôvodiac tým, že valné zhromaždenie SB INMART, a.s. nerozhodlo o výplate dividend, keď uznesenie je nezrozumiteľné čo do rozhodnutia o rozdelení zisku. Zároveň konštatoval neplatnosť zmlúv o pôžičkách z dôvodu, že v nich predmet pôžičky nie je jasne špecifikovaný, ako aj pre absenciu podmienok pre vznik zmluvy a rovnako tak súd prvej inštancie konštatoval neplatnosť zmlúv o prevzatí dlhu SB INMART a.s. na žalovaného pre neurčitosť čo do otázky odplaty, ako aj pre ďalšie dôvody bližšie uvedené súdom prvej inštancie.

K jednotlivým konkrétnym odvolacím námietkam krajský súd uvádza, že žalobca svojím tvrdením, „keďže spol. SB INMART, a.s. nemal dostatok finančných prostriedkov na vyplatenie dividend“, potvrdzuje záver súdu prvej inštancie o nedostatku disponibilných finančných prostriedkov spoločnosti SB INMART, a.s., a teda aj nemožnosti reálneho vyplatenia dividend, keď v deň konania valného zhromaždenia, t. j. 24.05.2012 spoločnosť SB INMART, a.s. disponovala finančnými prostriedkami vo výške 9.861,04 eur a už vôbec sa toto neexistujúce právo na dividendu nemohlo transformovať na zmluvu o pôžičke, ktorá okrem iného vyžaduje ako obligatórnu náležitosť reálne odovzdanie finančných prostriedkov. Konštrukt žalobcu, podľa ktorého by si spoločnosť SB INMART, a.s., ktorá by pre svoju aktuálnu platobnú neschopnosť nebola schopná vyplatiť akcionárom dividendy, musela požičať na ich vyplatenie od akcionárov, ktorým by následne musela okrem zaplatenia dividend vrátiť aj pôžičku, ktorou si požičala finančné prostriedky od týchto akcionárov na zaplatenie dividend, nie je možné akceptovať. Ako už uviedol odvolačný súd vyššie, argumentácia žalobcu spočívajúca v tom, že jeho pohľadávky

z nevyplatených dividend ponechal spoločnosti ako kvázi pôžičky, a teda dvojstranným právnym úkonom zmenil obsah záväzkov a dohodol si primerané úročenie a splatnosť neobstojí, nakoľko pre vznik pôžičky absentuje reálne odovzdanie peňažných prostriedkov ako obligatórnej náležitosti.

Ďalšou odvolacou námietkou bolo to, že súd prvej inštancie na pojednávaní v rámci predbežného názoru neuviedol konkrétne právne posúdenia, resp. relevantný predmet spornosti skutkových tvrdení, keď, ako to vyplýva zo zápisnice o pojednávaní zo dňa 02.06.2021, súd prvej inštancie v rámci svojho predbežného právneho posúdenia vo veci konštatoval, že primárne bude posudzovať otázku dôvodnosti vzniku nároku žalobcu na vyplatenie dividend od spoločnosti SB INMART, a.s. podľa ustanovení Obchodného zákonníka a v prípade ustálenia dôvodnosti vzniku tohto nároku bude podľa Občianskeho zákonníka posudzovať možnosť pretransformovania tohto nároku na pôžičku. To, že tento predbežný právny názor súdu prvej inštancie bol správny, vyplýva napokon aj zo samotného odôvodnenia napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, ktorý konštatujúc, že valné zhromaždenie spoločnosti SB INMART, a.s. na svojom zasadnutí dňa 24.05.2012 rozhodlo síce o rozdelení zisku spoločnosti, avšak jeho rozhodnutie je neúplné a vo vzťahu k jeho adresátom aj neurčité, pretože v zápisnici nie je uvedené ani to aký zisk, v akej sume a za aké obdobie bude rozdelený, či bude rozdelený celý zisk, alebo len jeho časť. A pretože zmenená na neurčitosť tohto rozhodnutia nebola doplnená na ďalšom, či už riadnom alebo mimoriadnom zasadnutí valného zhromaždenia mal odvolací súd v súlade so súdom prvej inštancie za to, že žalobcovi a obchodnej spoločnosti DIVIDEND, a.s. nevznikol ani primárny nárok na vyplatenie dividend, a teda nebolo ani čo transformovať na zmluvu o pôžičke a následne preto nemohol ani žalovaný na základe dohody o prevzatí dlhu tento svoj záväzok voči pôvodne žalobcovi a obchodnej spoločnosti DIVIDEND, a.s. a neskôr po postúpení pohľadávky obchodnej spoločnosti DIVIDEND, a.s. na žalobcu prevziať na seba od obchodnej spoločnosti SB INMART a.s..

K uvedenému odvolací súd dodáva, že pokiaľ by žalobcovi, rovnako ako aj obchodnej spoločnosti DIVIDEND a. s., ako akcionárom obchodnej spoločnosti SB INMART a.s., vznikol nárok na výplatu dividend, ako ich podielov na tomto zisku, pomerne podľa menovitej hodnoty akcií jednotlivých akcionárov, na základe ktorého vznikla právnej predchodkyňi žalovaného povinnosť vyplatiť žalobcovi ako akcionárovi dividendy v sume cit. „689.286,65 eur“ a akcionárovi DIVIDEND a.s. vyplatiť dividendy v sume 703.335,35 eur tak nepochybne by takýto nárok na výplatu dividend musel vzniknúť aj ďalším akcionárom podľa menovitej hodnoty akcií jednotlivých akcionárov a to INDUSTRIKONSULT i Vaxholm AB a A. B. O.. Z predložených dôkazov žalobcom však takáto okolnosť výplaty dividend týmto akcionárom nevyplýva rovnako tak z nich nijako nevyplýva, že došlo k pretransformovaniu tohto nároku na pôžičku tak ako to o svojom nároku tvrdil žalobca. Nepochybne aj títo akcionári by sa v prípade ak by skutočne existoval takýto nárok rovnako ako žalobca domáhali jeho úhrady.

Pokiaľ žalobca ako ďalší odvolací dôvod uviedol, že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy výsluchom svedkov, ako aj listinami, tak odvolací súd uvádza, že všetky predložené listiny, či už žalobcom alebo žalovaným boli riadne oboznámené. Navrhovaní svedkovia A. J. a pani N. mali ozrejmiť z dôvodu, že na ňom boli prítomní, priebeh uznesenia valného zhromaždenia dňa 24.05.2012, keď podľa tvrdenia žalobcu vnímali čo sa deje a o čom sa rozhoduje, resp. boli svedkami praxe obchodnej spoločnosti SB INMART, a.s., kde však nebol sporným priebeh tohto valného zhromaždenia, keď žalovaný nenamietal, že prebehlo, ale sporným je tak, ako to už uviedol odvolací súd vyššie, to, že uznesenie, na základe ktorého mali byť tieto dividendy vyplatené, bolo neurčité a nevykonateľné, keď nie je zrejmé, aká suma by mala byť akcionárom vyplatená, t. j. základ nároku, čo nemôžu ozrejmiť, resp. špecifikovať navrhovaní svedkovia a táto okolnosť musí jednoznačne a určito vyplývať zo samotného uznesenia, keď navyše od tohto valného zhromaždenia uplynulo viac ako 10 rokov a samotný A. J. bol konečným užívateľom výhod vo vzťahu k spoločnosti DIVIDEND a.s..

Žalobca podstatnú časť argumentácie vo svojom odvolaní zameral na zdôraznenie, že argumentácia súdu prvej inštancie, ktorý konštatoval neúplnosť, resp. neurčitosť rozhodnutia o rozdelení zisku spoločnosti SB INMART, a.s. neobstojí nakoľko podľa odvolateľa súd prvej inštancie po právnej stránke spojil tieto nedostatky a s rovnakým následkom, ako by bolo rozhodnutie vyhlásené súdom za neplatné

v zmysle § 131 Obchodného zákonníka, pričom v zmysle uvedeného ustanovenia sa neplatnosti možno domáhať len v lehote 3 mesiacov odo dňa prijatia uznesenia valného zhromaždenia, a preto sú podľa odvolateľa tieto rozhodnutia záväzné. Je potrebné súhlasiť so žalovaným, že súd prvej inštancie neskúmal platnosť uznesenia valného zhromaždenia, ale to, či toto uznesenie môže slúžiť ako podklad pre určenie výšky dividend. Teda súd neskúmal, či boli splnené podmienky na to, aby mohlo byť prijaté uznesenie o výplate dividend, ale skúmal, či takéto uznesenie je určité, a teda vykonateľné, t. j. či na jeho podklade môže dôjsť k vyplateniu dividend u jednotlivých akcionárov obchodnej spoločnosti SB INMART, a.s. za dané obdobie, čo jednoznačne nebolo možné. Pokiaľ ide o rozdelenie zisku za rok 2010, o ktorom sa rokovalo na rozhodnutí valného zhromaždenia dňa 18.05.2011, bolo uvedené „nerozdelený zisk minulých rokov“ bez špecifikácie sumy zisku za konkrétny rok 2010 a obdobne neurčité bolo aj rozhodnutie pokiaľ sa týka údajnej výplaty dividend za rok 2011, o ktorom sa rokovalo na valnom zhromaždení dňa 24.05.2012, v ktorom sa uvádza len, že sa rozhodovalo len o „návrhu na vyrovnanie hospodárskeho výsledku tak, ako bol predložený predstavenstvom“. Tento bod odkazoval na prílohu č. 5 zápisnice, z ktorej vyplýva len výška hospodárskeho výsledku pred zdanením, zisk na rozdelenie po odpočítaní dane, zaúčtovanie tejto sumy na účet, pričom táto listina nie je podpísaná žiadnym členom vedenia SB INMART, a.s., preto ani nie je možné bezpečne identifikovať, či sa jedná o spomínanú prílohu č. 5 zápisnice. Ak by sa aj skutočne o túto prílohu jednalo, z tejto vyplýva iba výška zisku s tým, že súd prvej inštancie v bode 62. svojho rozhodnutia podrobným súčtom zdôvodnil pre prípad, ak by prisvedčil argumentácii žalobcu, že požadovaný nárok žalobcu nezodpovedá sume deleného zisku za rok 2011. Možno preto prisvedčiť súdu prvej inštancie, že v zápisnici z valného zhromaždenia SB INMART a.s. z 24.05.2012, ani z jej prílohy nevyplýva zisk, ani to v akej výške a za aké obdobie bude rozdelený, t. j. či bude rozdelený celý zisk alebo len jeho časť, a teda pomer sumy k jednej akcii, rovnako ani to, či budú zohľadnené straty z minulých období obchodnej spoločnosti SB INMART, a.s.

Žalobca ďalej v podanom odvolaní argumentoval tým, že obchodné spoločnosti nedržia finančné prostriedky, o ktorých bolo rozhodnuté, že budú rozdelené ako zisk na účtoch, resp. v hotovosti, ale sú v obehú a častokrát si musia na výplatu dividend požičať. Daná skutočnosť však podľa odvolateľa nemá absolútne žiaden vplyv na vznik existencie, či trvanie už zákonne súladného vzniku pohľadávky akcionárov na výplatu dividend. V prejednávanej veci však tieto neexistujúce finančné prostriedky mali byť sumou pôžičky zo strany žalobcu a obchodnej spoločnosti DIVIDEND, a.s. ako veriteľov pre SB INMART, a.s. ako dlžníka, t.j. tieto fiktívne neexistujúce peniaze mali byť poskytnuté SB INMART, a.s. Správne súd prvej inštancie konštatoval neplatnosť týchto fiktívnych zmlúv o pôžičke, keď pre jej vznik ako reálneho kontraktu je ako obligatórna náležitosť potrebné odovzdanie predmetu pôžičky, k čomu aj podľa samotného žalobcu nikdy nedošlo. Navyiac tieto zmluvy o pôžičke sú neurčité v časti predmetu pôžičky, z ktorého nevyplýva predmet pôžičky, teda o aké dividendy sa má jednať, ich výška a rovnako v nich absentuje splatnosť tejto pôžičky. Predmetom zmluvy o pôžičke nemôže byť majetkové právo, ale ním je poskytnutie finančných prostriedkov, k čomu nikdy nedošlo.

Rovnaký záver o neurčitosti sa týka aj ďalších zmluvných dojednaní, a to zmluvy o odplatnom prevzatí dlhu medzi SB INMART, a.s. a žalovaným dňa 06.06.2012, a to jednak z dôvodu neexistencie samotného preberaného dlhu, ktoré malo pochádzať z neplatných zmlúv o pôžičkách, a to aj kvôli tomu, že toto prevzatie dlhu malo byť odplatné s tým, že táto odplata v samotných zmluvách absentuje, nehovoriac o nesúlade výšky pôžičiek a preberaných súm.

Odvolací súd preto v zhode so súdom prvej inštancie uzatvára, že valné zhromaždenia spoločnosti SB INMART, a.s., nerozhodli o výplate dividend za roky 2010 a 2011, keď uznesenia z týchto valných zhromaždení z 18.05.2011 a 24.05.2012 neobsahujú určité a zrozumiteľné rozhodnutia o rozdelení zisku s tým, že túto určitosť nemožno nahradiť žiadnou interpretáciou, či už výsluchom svedkov alebo analýzou účtovníctva obchodnej spoločnosti SB INMART, a.s., ktorý by bol znížený o povinné prídely o rezervného fondu, prípadne ďalších fondov, ktoré musela táto spoločnosť v danom období vytvoriť podľa zákona a o neuhradenú stratu z minulých období, ktorá rovnako nebola nijako špecifikovaná. Takéto neúplné a neurčité uznesenie valného zhromaždenia nie je podľa odvolacieho súdu možné dotvoriť ani žalobcom uvádzanými obchodnými zvyklosťami, respektíve „kontinuálnym vývojom“ účtovnej evidencie, keďže v zápisnici z valného zhromaždenia zo dňa 24.05.2012 nie je uvedené aký zisk, v akej sume a za aké obdobie bude rozdelený a už vôbec nie s poukazom na vyššie uvedené povinné odvody, respektíve či

spoločnosť rozdelí celý čistý zisk alebo len jeho pomernú časť, a to ani s ohľadom na v súdnom spise nachádzajúci sa nepodpísaný dokument označený ako „návrh na rozdelenie zisku“, keď v texte tohto dokumentu je uvedené, že sa jedná o výročnú správu za rok 2011, avšak žiadne rozdelenie zisku sa v ňom nenachádza. Zo slovného spojenia „zúčtovanie zisku“, nie je možné stanoviť sumu, ktorá má byť prerozdelená, v akej úhrnnej výške a ktorým osobám, s tým, že samotná existencia týchto pohľadávok v účtovníctve spoločnosti SB INMART, a.s. automaticky neznamená ich existenciu. Navyše, keď boli tieto pohľadávky žalobcu, respektíve záväzky SB INMART, a.s. v tomto účtovníctve evidované v dobe, kedy ich majoritnými akcionármi boli žalobca a spoločnosť DIVIDEND, a.s.

Následne možno rovnako konštatovať, že nevznikli ani reálne kontrakty – zmluvy o pôžičke, keďže k poskytnutiu finančných prostriedkov spoločnosti SB INMART, a.s. nedošlo a rovnako tieto prostriedky neboli v týchto zmluvách o pôžičkách určito identifikované, a teda zmluvy o pôžičke sú neplatné pre absenciu podmienok pre ich vznik, nakoľko ide o reálny kontrakt a vzniká odovzdaním predmetu pôžičky (finančných prostriedkov). V danom prípade k odovzdaniu predmetu pôžičky (finančných prostriedkov) nikdy nedošlo, čo tvrdí aj samotný žalobca a nemohlo dôjsť ani k fiktívnemu odovzdaniu, t. j. k ponechaniu týchto finančných prostriedkov, nakoľko spoločnosť SB INMART, a.s. nikdy v danom čase zodpovedajúce prostriedky na bankových účtoch, ako to vyplynulo z vykonaného dokazovania, nemala. Odhliadnuc od uvedeného tieto zmluvy o pôžičke sú neplatné pre ich neurčitosť, ako aj pre obchádzanie zákona z dôvodu, že v prípade, pokiaľ by si žalobca nechal vyplatiť tieto pôžičky, nepodliehalo by to aplikácii ustanovení § 178 a § 179 Obchodného zákonníka. Teda tieto sú neplatné pre obchádzanie kogentných ustanovení zákona, keďže pokiaľ by si ich nechal žalobca vyplatiť ako dividendy, tieto by museli byť vyplatené po splnení podmienok uvedených v § 178 a § 179 Obchodného zákonníka. Rovnako možno prísvedčiť záveru súdu prvej inštancie, že tento zisk by musel byť znížený o stratu z minulých období, a teda pokiaľ bol vyplatený ako pôžička, bolo by to v rozpore s ustanovením § 179 ods. 3 písm. a) Obchodného zákonníka, pričom argument žalobcu neobstoja, nakoľko podľa vtedy platných ustanovení Obchodného zákonníka emisné ážio sa zohľadňovalo pre účely testu podľa § 179 ods. 3 písm. a) Obchodného zákonníka.

Neprichádza preto do úvahy uznať takýto neexistujúci dlh, keď nemali byť zhojené nedostatky a vady uznesení valného zhromaždenia, respektíve zmlúv o pôžičke.

Takéto úkony možno považovať aj za obchádzanie zákona, keď snaha žalobcu a DIVIDEND, a.s. o „rekvalifikáciu“ nároku z pôvodne uplatnených dividend na vrátenie pôžičky, možno považovať za obchádzanie vyššie uvedených ustanovení § 178, § 179 Obchodného zákonníka.

Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích námietok v kontexte s namietaným porušením práva na spravodlivý proces, nesprávnymi skutkovými zisteniami a nesprávnym právnym posúdením veci a viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP) sa plne stotožnil s rozhodnutím súdu prvej inštancie vo veci samej, keďže jeho argumentácia bola vecne správna, objektívna a presvedčivá. Má za to, že všetky dôvody, ktoré odvolateľ uvádzal vo svojom odvolaní proti rozhodnutiu vo veci samej, vyriešil už súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku, pričom rozhodnutia súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu nie je možné posudzovať izolovane, pretože prvoinštančné a odvolacie konanie tvoria jeden celok.

Pretože odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie stranami tvrdeného nároku, ktorý vo vyčerpávajúcom rozsahu vykonal dokazovanie potrebné na posúdenie uplatneného nároku, výsledky dokazovania jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach dôkladne a správne vyhodnotil, pričom podľa odvolacieho súdu dospel k správnym skutkovým zisteniam, a pretože v celom rozsahu zdieľa i jeho právny záver vo veci, keď vec i správne právne posúdil. poukazom na ustanovenie § 387 ods. 2 CSP, odvolací súd odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku. Nakoľko odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od týchto záverov súdu prvej inštancie odchýliť,

preto podľa § 387 ods. 1 CSP rozhodnutie súdu prvej inštancie v I. výroku vo veci samej ako vecne správne potvrdil.

Naopak rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výroku o trovách konania je potrebné zrušiť a vrátiť vec súdu prvej inštancie v tejto časti na ďalšie konanie.

Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

Podľa § 257 CSP, výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

Zmyslom a účelom náhrady trov konania je poskytnúť úspešnej strane konania ktorej to priznáva zákon, náhradu tých trov konania, ktoré vo vecnej a časovej súvislosti s konaním musela alebo bude musieť nepochybne zaplatiť, pričom by ich nemusela zaplatiť, ak by tu nebolo konanie pred všeobecným súdom.

Rozhodovanie o trovách súdneho konania je integrálnou súčasťou súdneho konania ako celku a je samo o sebe spôsobilé zasiahnuť do práva strany podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práva základných slobôd, ako to dôvodil aj Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) v rozhodnutí zo dňa 06.02.1954 vo veci Beer proti Rakúsku, resp. v rozhodnutí zo dňa 07.10.2004 vo veci Bauman proti Rakúsku (č. 30428/96, resp. 76809/01).

Úspech vo veci sa zisťuje porovnaním žalobnej žiadosti (petitu) a výroku rozhodnutia, ktorým sa vo veci rozhodlo. O plný úspech žalobcu vo veci ide vtedy, ak sa výrok meritórneho rozhodnutia zhoduje so žalobným petitom, t. j. ak sa jeho žalobe vyhovel v plnom rozsahu. Strana, ktorá mala plný úspech vo veci, má nárok na náhradu všetkých účelne vynaložených trov proti strane, ktorá vo veci úspech nemala. V sporových konaniach sa ohľadom náhrady trov konania uplatňuje tzv. zásada úspechu, t. j. strane, ktorá mala vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov proti neúspešnej strane.

V sporových konaniach v prípade, ak strana bola celkom alebo z časti neúspešná, súd prizná náhradu trov konania proti strane podľa pomeru úspechu vo veci. Len v prípade, ak sú dôvody hodné osobitného zreteľa, nemusí súd výnimočne náhradu trov konania celkom alebo z časti priznať (§ 257 CSP). Aplikácia uvedeného ust. § 257 CSP prichádza do úvahy v prípadoch, keď sú naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania, avšak súd dospel k záveru, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov konania celkovo alebo z časti nepriznal. Musí však ísť o celkom výnimočný prípad, ktorý je potrebné v rozhodnutí náležite odôvodniť. Výnimočnosť môže spočívať v okolnostiach danej veci, ako aj v okolnostiach na strane strán sporu. Pri preskúmaní existencie dôvodov hodných osobitného zreteľa prihliada súd jednak k majetkovým, osobným a sociálnym pomerom všetkých strán sporu, ale aj k okolnostiam, ktoré viedli k uplatneniu práva na súde, vrátane správania sa strán sporu pred a po podaní žaloby. Zároveň je potrebné vziať do úvahy aj to, ako by sa uložená povinnosť na náhradu trov konania dotkla neúspešnej strany sporu, ale aj na to, ako by sa nepriznanie náhrady trov konania dotklo pomerov úspešnej strany sporu. Pokiaľ súd dospeje k záveru, že pri zohľadnení vyššie uvedených kritérií by sa javilo priznanie trov konania ako neprimerane tvrdé, je namieste aplikácia ustanovenia o trovách konania podľa § 257 CSP.

Ustanovenie § 257 CSP preberá doterajšiu úpravu v ustanovení § 150 ods. 1 prvej vety O.s.p. Účelom ustanovenia § 257 CSP je umožniť súdu zmierniť dôsledky právnych noriem upravujúcich náhradu trov konania zavedením moderačného absolútneho práva. Toto ustanovenie je výrazom skutočnosti, že tam, kde zákon nemôže byť natoľko kazuistický, aby postihol celú rozmanitosť života, právo sa dotvára sudcovským výkladom v medziach ustanovených všeobecnými podmienkami uvedenými v zákone, za splnenia ktorých môže dôjsť rozhodnutím súdu k inému záveru o náhrade trov konania, než by plynul z

použitia všeobecných zásad náhrady trov konania. Civilný sporový poriadok vyžaduje pre realizáciu tohto sudcovského moderačného práva, aby v danom prípade išlo o výnimočné okolnosti a dôvody hodné osobitného zreteľa. Jednou zo skupín prípadov, v ktorých aplikácia tohto ustanovenia prichádza do úvahy, sú prípady charakteristické sociálnym aspektom, ktorý vystupuje do popredia vtedy, keď povinná strana sporu nemôže uhradiť náhradu trov konania z dôvodov, ktoré sama nezavinila, alebo ich môže uhradiť len s veľkými ťažkosťami. V takýchto prípadoch súd zohľadňuje osobné, majetkové, zárobkové a iné pomery oboch strán, prihliada na postoj strán v konaní a prípadne iné okolnosti a môže dospieť k záveru o úplnom nepriznaní trov konania úspešnej strane alebo o nepriznaní čiastočnom, a to práve s ohľadom na intenzitu preukázaných dôvodov hodných osobitného zreteľa. Aplikácia ust. § 257 CSP pri rozhodovaní o náhrade trov konania prichádza do úvahy v prípadoch, keď súd dôjde k záveru, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov celkom alebo sčasti neprizná. Musí ísť o celkom výnimočný prípad, ktorý musí byť v rozhodnutí aj náležite odôvodnený. Výnimočnosť môže spočívať tak v okolnostiach danej veci, ako aj v okolnostiach u strán sporu. Uplatnenie tohto osobitného kritéria na nepriznanie náhrady trov konania prichádza do úvahy len výnimočne. Judikatúra tiež konštatovala, že toto ustanovenie nie je možné považovať za predpis, ktorý by zakladal jeho voľnú možnosť aplikácie (v zmysle svojvoľe), ale ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, na ktoré je potrebné pri stanovení povinnosti nahradiť trovy konania výnimočne prihliadnuť. Ustanovenie preto nie je možné vykladať tak, že je naň možné prihliadnuť kedykoľvek bez zreteľa na základné zásady rozhodovania o trovách konania.

Odvolací súd konštatuje, že prvoinštančný súd bez toho, aby mal zistené akékoľvek majetkové pomery neúspešného žalobcu, konštatujúc likvidačné účinky voči žalobcovi v prípade priznania nároku na náhradu trov konania, túto žalovanému nepriznal. Opomenul pritom, že žalobca ako bývalý majoritný akcionár, mal po predaji akcií žalovaného nepochybne príjem a bez zistenia tohto príjmu, respektíve bez zistenia majetkových pomerov žalobcu, nie je možné tak, ako to urobil súd prvej inštancie konštatovať, že v prípade, ak by bol zaviazaný na náhradu trov konania, toto by malo likvidačné účinky pre žalobcu. V ďalšom súd prvej inštancie opomenul, že žalobca ako majoritný akcionár v rozhodnom období i žalovaného ovládal, a tak nielenže inicioval žalobný návrh, ale aj sám spôsobil vznik protiprávneho stavu, od ktorého si ako žalobca odvodzoval svoj nárok v tomto konaní. Súd prvej inštancie paradoxne konštatuje, že na vznik danej spornej situácie mala svoj podiel aj žalovaná akciová spoločnosť, ale táto ako právnická osoba koná prostredníctvom svojich štatutárnych orgánov a v rozhodnom období pre vznik nároku je nepochybne, že za túto konal žalobca ako jej majoritný akcionár, ktorý bol zároveň aj jej štatutárnym orgánom. Napokon súd prvej inštancie sám konštatuje, že v čase prevzatia v tomto spore uplatňovaného záväzku žalovaným, respektíve jeho právnym predchodcom bol žalobca sám predsedom jeho predstavenstva, ktorý prevzatie dlhu právnym predchodcom žalovaného odobril svojim podpisom. Na druhú stranu však súd prvej inštancie konštatuje, že je nutné mať na zreteli, že toto rozhodnutie neučinil on sám, k čomu odvolací súd uvádza, že toto je pravdou, ale výlučne on sám chcel z tohto protiprávneho rozhodnutia na úkor žalovaného ťažiť.

Úlohou súdu prvej inštancie po vrátení veci bude opätovne rozhodnúť o náhrade trov konania, a to nielen prvoinštančného, ale aj odvolacieho. V prípade, ak súd prvej inštancie nebude aplikovať ustanovenie § 262 ods. 1 CSP, t. j. nerozhodne o nároku na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania podľa zásady úspechu vo veci samej, ale pristúpi k aplikácii ustanovenia § 257 CSP, a to buď celkom alebo sčasti, bude viazaný vyššie vysloveným právnym názorom odvolacieho súdu. Najmä si súd prvej inštancie bezpečne zistí majetkové a sociálne pomery žalobcu, t. j. či tieto odôvodňujú nepriznanie nároku na náhradu trov konania, a to buď celkom alebo sčasti, a po zohľadnení vyššie uvedených záverov vyslovených odvolacím súdom, pokiaľ sa týka postoja strán v konaní, ako aj okolností, ktoré mali za následok vznik protiprávneho stavu, t. j. do akej miery sa žalobca sám podieľal na tomto protiprávnom konaní ako člen štatutárneho orgánu, respektíve ako majoritný akcionár, na tomto protiprávnom stave a v akom pomere sa podieľali ostatní členovia štatutárnych orgánov žalovaného, môže dôjsť k záveru, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov celkom alebo sčasti neprizná. Odvolací súd zdôrazňuje, že musí ísť o celkom výnimočný prípad, ktorý musí byť v rozhodnutí aj náležite odôvodnený.

Z uvedených dôvodov preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutom výroku o trovách konania podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušil a podľa § 391 ods. 1 písm. c) CSP vec vrátil súdu prvej inštancie v tomto rozsahu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, v ktorom rozhodne aj o nároku na náhradu trov odvolacieho konania. Úlohou prvoinštančného súdu bude dôsledne preskúmať existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa pre výnimočné nepriznanie náhrady trov konania (§ 257 CSP), či možnosť aplikácie tohto ustanovenia neprichádza do úvahy aspoň čiastočne, t. j. úspešnému žalovanému nepriznať aspoň čiastočný nárok na náhradu trov konania a následne v rámci tohto rozhodnutia rozhodnúť o trovách tohto odvolacieho konania.

Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, je súd prvej inštancie viazaný právnym názorom odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 CSP).

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh - § 428 CSP).